

Št. 161

**OKTOBER
2019**

Št. člana_ice društva:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

Odgovorni in izvršni urednik:

Jean Nikolič

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Maja Vižintin, Špela Razpotnik

Sodelavci uredništva:

Taubi, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara Jozelj, Žiga Novak, Monika Buhančič – Biba, Jasmina Memič, Špela Blatnik, Diego Menendes, Jan Omahne Femec

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Ban, Leah Artist Mihalič, Peter Poljanski, Teja B.

Ovitek:

Prva stran: Nada Žgank

Zadnja stran: Rain-in-the-Face

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Prostovoljni prispevek za časopis je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je prispevek za en izvod 2 EUR.

Celoletni prispevek za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

030 323 128 (SMS komentarnica)

E-pošta: urednistvo@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

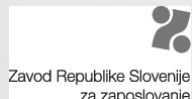
SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor
Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO
Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor
Stanovanjski sklad RS -- Zavod RS za zaposlovanje -- Ministrstvo za javno upravo

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

HEJ HO, HEJ HO, VESELO JE BILO!

Foto: osební arhiv

Dom.

Zdaj je menda že povsem jasno. Problem ljudi, ki preživljajo brezdomstvo, je več kot golo pomanjkanje strehe nad glavo. Še bolj boleč je občutek pomanjkanja pripadnosti, varnosti, toplote ... Sama sem vse to in še več pri Kraljih ulice veliko let imela. Kakšen privilegij! Biti dvodomna. Ker ja. Delo na Kraljih mi ni predstavljalo le službe. V tej skupnosti sem dozorela, se oblikovala, tako poklicno kot značjsko.

Vse je še preveč sveže, da bi imela zaokrožen občutek let, preživetih tukaj. So pa zato toliko bolj živi drobci spominov, ki me ob poslavljanju spreletavajo.

Začetki urednikovanja časopisa, ko smo si včasih kar na ulici, drugič spet na Metelkovi podajali na roko napisane zaklade, vroče utrinke naravnost z ulice. Vestno beleženje modrosti, ki se niso vtisnile le na papir, ampak tudi v naše glave in nemalokrat v srca. Zadrževanje sape ob velikih skritih talentih piscev in mehčanje njihove negotovosti pred prvo objavo prispevkov.

Začetna plahost ob obiskovanju napol razsutih hiš, baz, ki se je ob toplem sprejemu njihovih stanovalcev takoj razgubila. In potem ponosa, ko smo skupaj s stanovalci iz ruševin ustvarili nekaj vsaj malo podobnega domu. Pa urejanje prvega domovanja društva, dnevnega centra za brezdomne, ki je bil v prostorih zdajšnje posredovalnice Stara roba, nova raba.

In potem soočanja z »drugo stranjo ulice«, institucijami, ki podpirajo naše delo. Obisk urejenih gospodov in gospa iz državnih kontrolnih služb, ki preverjajo, če izvajamo projekte v skladu s prijavi. Zatem pa krohotanje, ko eden izmed članov društva po neprespani noči elegantno gospo skoraj pobruha in tako kontrolna služba v naglici zapusti prizorišče momljajoč, da dobro opravljamo svoje delo.

Pa tradicionalni morskí dan v Izoli, ko nam galeb naravnost na naročeno pico spusti svojo ribo in se vsi skupaj osupli sprašujemo, če res zgleđamo taki »klošarji«, da nas futrajo še ptiči.

In še iniciativa, ki sem ji bila predana zadnja leta. Zbiranje odvečnih stvari, brskanje po kosovcih, vznemirjenje ob odpiranju podarjenih škatel z rabljeno robo. Pa svetlikanje v očeh, ko nam uspe odpreti prvo posredovalnico rabljenih predmetov. Tisto, ki je čez leta prerasla v zadrugo in jo zdaj povsem mirno zapuščam v pravih rokah.

Zagotovo pa moji spomini niso le svetli. Nekateri so boleči, povezani z izgubami, razočaranji, razbitimi upi ... Vsekakor pa so tudi takšne preizkušnje pomembno oblikovale moje razumevanje sveta, pa tudi minevanje časa poskrbi za mehčanje njihovih ostrih robov.

Star človek, s skrajno zagamanim življenjem za seboj, mi je nekoč rekel: »Veš, vedno sem hotel živeti na polno.« Ko se je odstrl oblak dima njegove cigare, so se z zgubane obraza zalesketale živahne oči mladeniča. »In že v mladih letih sem večkrat pomislil, hočem živeti tako, da bom lahko ležem na smrtni postelji radostno zavpil: Vuhu, gremo še en krog!« Ja, tudi jaz hočem živeti tako, sem pomislila.

In ko sentimentalno obujam spomine na delo pri Kraljih, se sprašujem, kaj me je toliko let zadržalo tu, poleg občutka, da soustvarjam nekaj smiselnega, seveda. Intenzivno občutenje življenja, si porečem. V vseh njegovih niansah, vključno s propadom in smrtjo, pa tudi trenutki vznemirjenosti, blagosti in miru. Ulična šola, ki mi je ne bi mogla dati nobena izobraževalna institucija.

Vseeno pa je prišel trenutek, ko ugotavljam, da sem v tej pisani družini predala, kar sem lahko, in da je bil to dolga leta velik del mene brez rezerve. In prav tako veliko sem, od mnogih ljudi, ki sem jih spoznala na društvu, tudi prejela. Enkrat pride čas za odhod, zabavo pa je najbolje zapustiti na višku, pravi jo.

Srečno, kraljice in kralji ulice! In naj bo cesta do doma čim krajša.

Luna J. Šribar

Kazalo:

To sem jaz:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 SLIŠANJE GLASOV
- 5 BiroKRATEK: MLINA NA VETER
- 7 ZGODOVINSKA RUBRIKA
- 8 TEREZA VUK: INFLUENCERJI
- 9 TATU ZGODBA
- 10 VSI BI NAJRAJŠI VIDELI, DA NAS NE BI BILO. AMPAK SMO
- 11 CESTNA FILOZOFIJA
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 12 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 15 MARIBORSKA STRAN
- 16 INTERVJU S PROSTOVOLCI_KAMI
- 19 OBALNE PTICE
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 25 IZZA REŠETK
- 26 RAZVEDRILO
- 26 SMS KOMENTARNICA
- 27 MILOŠEV FOTO KOTIČEK
- 30 KRIŽANKA

03
KRALJI
ULICE

KRALJE ULICE PONUJAM ŽE VEČ KOT ENO LETO, SAJ NISEM UPRAVIČEN DO DENARNE SOCIALNE POMOČI, PRIHAJAM NAMREČ Z NIZOZEMSKÉ. VES TA ČAS SEM ISKAL PRIMERNO ZAPOSILITEV, NA SREČO SEM JO SEDAJ DOBIL PRI SPARU. DO PRVE PLAČE BOM ŠE VEDNO PONUJAL ČASOPISE. DA BI LAKO PREŽIVEL.

PRAVILA PONUJANJA ČASOPISA

Ker želimo, da bi pri razširjanju časopisa Kralji ulice lahko sodelovalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev in bralk, je pomembno, da skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Člani in članice društva, ki ponujajo časopis, ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice.

Doslej so bili v javnosti zelo dobro sprejeti, mnogi bralci in bralke so pohvalili njihov pristop. Želimo si, da tako ostane tudi v prihodnje, zato članice društva spodbujamo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis še bolj približati našim bralcem in bralkam.

- Časopis ponujam na miren in nevsiljiv način.
- Drugim članom in članicam društva, ki ponujajo časopis Kralji ulice, izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do ponujanja časopisa.
- Z drugimi člani in članicami društva se miroljubno dogovarjam glede lokacije ponujanja časopisa.
- Morebitne nesporazume rešujem na miren in spoštljiv način.

- Med ponujanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
- Med ponujanjem časopisa omenjam predvideni prostovoljni prispevek in od bralcev in bralk ne pričakujem ničesar več.
- Med ponujanjem časopisa ne beračim.
- Spoštujem odločitev bralcev in bralk, da časopis vzamejo ali ne, in jih k temu nikakor ne silim ali jih drugače neprijetno vznemirjam.
- Med ponujanjem časopisa imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.
- Zbiranje prispevkov za druge dejavnosti društva je poskus zavarovanja bralcev in bralk.

Če se član ali članica društva ne drži pravil ponujanja časopisa, je na to najprej opomnjen_a s strani strokovne delavke oziroma delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do ponujanja časopisa Kralji ulice.

Bralce in bralke prosimo, naj morebitne kršitve sporočijo v uredništvo na telefonsko številko 059 022 503 ali na e-naslov: info@kraljiulice.org.

VIDENJE, UVID ALI HALUCINACIJA

Ko sem se pred leti s še dvema prijateljicama pogovarjala o videnju kač, ki mi lezejo po rokah, ni nobena od njiju imela problemov s slišanjem in videnjem tega. Svetovale so mi le, naj jih spustim v zemljo, naj se ne borim z njimi. Če jih bom trgala z rok, bo to sizifovo delo, nikoli končana zgodba; če bom pa rokovala s tem vedenjem, znanjem, razumevanjem, me bo to podprlo. Kam hodim, kakšen uvid bi morala imeti ob tem – to je bilo moje delo, kamor se niso zapletale.

Ob uvidu, ob videnju ali slišanju nečesa (česar ni zaznati v resničnosti), imamo tudi globlje razumevanje, kaj nam sporočilo govori. To se lahko nanaša na naše trenutno dogajanje v življenju, korake v prihodnje, lahko pa je tudi globlje razumevanje dogodkov iz preteklosti. Ob tem izhajamo iz globljega razumevanja sebe, večjega stika s seboj in sprejemanja sebe. Do uvidov imamo večinoma pozitiven odnos, saj nas podpirajo, nam prinašajo globlje razumevanje svoje poti.

Videnje pa je lahko tudi izkušnja, ki je ne znamo razložiti.

Lahko nas straši, je ne znamo umestiti v življenje, ki ga živimo; o tem ne želimo govoriti, če pa govorimo, je večinoma sprejeto kot posledica slabšega duševnega zdravja. Pogosto poiščemo pomoč pri zdravnikih, lahko tudi zdravilcih, praviloma z namenom, da se to odstrani, preneha. Odnos je distančen, občutek strašljiv, dojemanje sveta kot manj varno.

Halucinacija je interpretacija stroke. Svojemu videnju si se odrekel, sprejel tuje videnje svojih zaznav. Sprejel tuje rešitve. Ko sem imela videnja in bila v občutku distančnosti, je postal svet strašljiv, sama pa odrezana od realnega sveta.

Tudi kadar si ne znam razložiti slik in slišanj, poizkušam ohraniti pozitiven odnos. Moja vera v pozitivnost sporočila je neomajna.

Odnosi, ki sem jih leta gradila do zaznav, so danes temelj odnosa, ki ga živim z ljudmi.

Mojca Nahtigal

MANIFEST: ČLOVEKOVE PRAVICE ZA LJUDI, KI SLIŠIJO GLASOVE

Spodaj objavljamo del manifesta, ki je bil predstavljen na 10. svetovnem kongresu slišanja glasov, ki je potekal septembra 2018 v Haagu na Nizozemskem. Besedilo je v slovenščino prevedel Primož, v celoti pa ga lahko preberete na domači strani www.slijanjeglasov.si, pod razdelkom Knjižnica.

PRAVICA DO INFORMACIJ

- Ljudje, ki slišijo glasove, imajo svobodo pri iskanju in prejemanju informacij. Informacije lahko izmenjujejo z vsakim sredstvom komunikacije, ki si ga izberejo. To vključuje informacije o slišanju glasov in različnih pristopih učenja življenja z glasovi.
- Za preprečitev stigmatizacij in nepravilnosti bi morala družba kot celota sodelovati pri izpostavljanju: pozitivnih in koristnih informacij o slišanju glasov, različnih mnenj o glasovih in spoznati različne pristope za soočanje z glasovi.
- Za preprečitev stigmatizacije in nepotrebne patologizacije (označevanja kot patološko, bolezensko), še posebej pri mladih, je nujna zagotovitev koristnih informacij o slišanju glasov.

PRAVICA DO LASTNIH MNENJ IN PREPRIČANJ

- Ljudje, ki slišijo glasove, imajo pravico imeti svoja prepričanja in razumevanja narave svojih glasov.
- Prepričanja in razumevanja njihovih glasov se ne smejo vnaprej videti kot znak bolezn ali norosti.

PRAVICA DO POVEZOVANJA

- Ljudje, ki slišijo glasove, imajo pravico do povezovanja z drugimi, ki slišijo glasove in podporniki, da odkrito izmenjujejo mnenja in svoje izkušnje glede glasov in drugih stvari.
- Ljudje, ki slišijo glasove, imajo pravico dostopa do socialne pomoči. Imajo pravico, da se počutijo videne in slišane ter da je njihov pogled sprejet.

PRAVICA DO ZDRAVJA IN OSKRBE

- Zdravstvena oskrba za ljudi, ki slišijo glasove, bi morala

zagotavljati človekove pravice do svobodne izbire, svobode, varnosti, ohranjanja zdravja in svobode govora.

- Izkušnje slišanja glasov, mnenja o slišanju glasov in/ali metode, s katerimi se ljudje soočajo z glasovi, ne smejo biti že vnaprej označeni kot nekaj bolezenskega.
- Skupine za samopomoč/podporne skupine so temeljne pri oskrbi ljudi, ki slišijo glasove.
- Zdravstveni sistem bi moral zagotavljati tekoče, relevantne in pozitivne informacije o slišanju glasov in postopkih zdravljenja.
- Ko se za zdravljenje predlagajo psihiatrična zdravila, bi morali zdravniki zagotoviti jasne, razumne in z znanstvenimi (ne samo z industrijsko sponzoriranimi, temveč tudi kritičnimi) raziskavami podprte informacije o delovanju in stranskih učinkih določenega zdravila. Predstavljeni morajo biti pozitivni in negativni učinki za zdravje na kratki in dolgi rok ter možne posledice ob prenehanju jemanja zdravila.
- Prisila pri oskrbi je kršitev človekovih pravic. V potencialno nevarnih situacijah bi morala družba in zdravstveni delavci zagotoviti varno in dobro oskrbo, pri tem pa spoštovati človekove pravice.
- Ukrepi za oskrbo bi morali biti izbrani svobodno na podlagi dobrih informacij in s privolitvijo osebe, ki sliši glasove. Ljudje, ki slišijo glasove, bi se morali svobodno odločiti glede načina in ciljev zdravljenja, oskrbe in podpore, ki jo bodo prejeli.
- Ljudje, ki slišijo glasove, imajo pravico zavrniti določen način zdravljenja.
- Ljudje, ki slišijo glasove, imajo pravico dostopati do samopomoči, podpornikov ter medsebojne podpore.
- Strokovni delavci (zdravstveni, v domovih za ostarele, socialni ...), ki zagotavljajo oskrbo ljudem, ki slišijo glasove, bi morali biti podučeni o delu z ljudmi, ki slišijo glasove.
- Strokovne delavce bi morali izobraževati vrstniški podporniki in tudi sodelovati z njimi.

BiroKRATEK: MLINI NA VETER

KAKO POSTANEŠ BREZDOMEČ PO HOSPITALIZACIJI, ČE SI STAR 65 LET IN 1 DAN

Primer Mirana, 57 let

Socialni delavci smo Don Kihoti, čeprav velika večina misli, da je naš delovnik le birokracija. No, še te nam velikokrat ne priznajo. Mlini na veter so naš vsakodnevni kruh, ki marsikoga iz primarnega poklica nato prežene povsem drugam. Miran, brez otrok, brez partnerke. Nima nobenih zavezancev, ki bi bili po zakonu dolžni zanj poskrbeti. Ima sicer nečaka in nečakinjo, ki ju je nazadnje videl še v času tolarjev. Ostalo sorodstvo, ki bi ga zmozel poimenovati, že nekaj let počiva pod cipresami. Zdravstvene težave so ga po daljšem odlašanju s pregledom preko obiska ambulate zapeljale neposredno do hospitalizacije. Miran je zbolel. Več kot prehlad. Kar naenkrat je bil poln diagnoz, za katere smo vsi že nekoč in neke slišali, pa vendar ne vemo točno, kaj so, vemo pa, da se slišijo obupno. Bolezen je počasi razjedala pljuča, kosti, tudi voljo do življenja. Priklenila ga je na bolniško posteljo in hoja do bolnišnične kavarne je postala neuresničljiva želja.

Kam z Miranom?

Institucionalno varstvo odpade. Miran ima 57 let, kar pomeni, da je 8 let premlad za institucije. Nekateri domovi starostnikov (kjer je spodnja meja 65 let) imajo resda programe za mlajše stanovalce ali predvsem mlajše invalide, vendar je število tovrstnih postelj pri njih tako zelo omejeno, da bi gospoda moralo zadeti še ducat poškodb in kroničnih bolezni v času hospitalizacije, če bi se želel nadejati možnosti direktnega premeščanja iz bolnišnice. Če povem po domače, je bolj verjetno, da bi zadel na lotu brez vplačanega listka, kakor samo premestitev. Glede na »bonifikacije«, ki jih socialno varstvo ponuja, bi bila idealna rešitev zanj osebna asistenca. Gre za možnost pridobitve t. i. osebnih asistentov, ki priskočijo na pomoč ljudem, ki zaradi določene oviranosti ne zmorejo v celoti samostojno bivati, z neko dodano oporo v življenju pa bi to seveda uspešno premostili. Za vsaj 4–5 ur dnevno ali glede na oviranost, tudi cel dan, če je človek v tako slabem zdravstvenem stanju. Finančni vložek dejansko v celoti pokrije država. Izjema so le ljudje, ki imajo odobren dodatek za pomoč in postrežbo, v tem primeru ga morajo polovico nameniti osebni asistenci. Možnost je pri nas prisotna že nekaj časa, šele letos pa je stopil v veljavo področni zakon.

Z Miranom sva pripravila vlogo, jo poslala na zanj pristojni CSD, od tam je romala na Skupnost CSD-jev, kjer je komisija odobrila zadostno število zanj prepotrebnih ur pomoči. A se je zapletlo. Pred dejanskim začetkom izvedbe je predviden obisk komisije, glede na zakon pa gospod v času obiska ne sme biti hospitaliziran, saj je takšno mnenje neveljavno. Lečeči zdravnik je nato na pobudo socialne službe moral čudežno zaobiti

Foto: Jaka Prijatelj

sistem in pri gospodu odrediti začasni odpust, da ga je komisija lahko pregledala v domačem okolju. Čeprav, bodimo realni, pri nepokretnem bolniku je postelja vendarle postelja. Pa naj bo na Teznem ali doma. S Skupnostjo CSD-jev in komisijo smo se vnaprej skušali dogovoriti za točen dan obiska. A tu se je donkijhotovstvo šele začelo. Trenutno v naši skupnosti vloge, ki jih je že v tem trenutku preko tisoč iz cele Slovenije, rešujeta zgolj dve zaposleni, ki imata že druge primarne zaposlitve notraj delovnega mesta. To pomeni, da bo ob sveže podani in posredovani vlogi lahko Miran čakal več kot dva meseca, preden bo zanj sploh odredjena komisija. V primeru, da bo Miran slaboten kot zadnje dni, bo zanj tudi teh 24 ur, za kolikor bo odrejen začasni odpust, nočna mora. Ponovno se bo treba zanesti na patronažno službo, kakega prijatelja ali znanca, pristojni CSD s terensko službo, in ni nujno, da bo koordinacija vseh uspešna ob predvidenem terminu. In četudi to uspe, sledi še zadnji zaplet. Miran si bo moral nato poiskati izvajalca, ki jih je v njegovem okolju že malo morje, nima pa nikogar, ki bi zanj to poguglal. Ampak tudi to bomo že ... upajoč, da bo, dokler se cel postopek ne razreši, pri nas sploh še obstajala indikacija za zdravljenje ali podaljšano zdravljenje na negovalni enoti. Če bo imel to »srečo«, da še ne bo popolnoma zdrav. Ali pa bo v teh mesecih preprosto zatisnil oči in se poslovil, ne da bi kadar koli ponovno videl domačo dnevno sobo.

Ampak Miran ima vendarle srečo v nesreči. Maks je star 65 let in 4 dni, do osebne asistencije ni upravičen. Svojecev nima. Do doma je upravičen, a bo nanj čakal mesece. Važno da imamo v naši državi zakone, pa četudi so včasih skregani z vso logiko.

Mišel Ristov, socialni delavec, prostovoljec

S PAMETNIM TELEFONOM SEM TEKMOVAL, KDO JE PAMETNEJŠI,
PA SEM IZPADEL NOR!

GREGOR B. HANN

FKIN' FMLY

MELANHOLIJA DIREKT V ŽILO,
NABAVIM SI RJAVO KILO,
VBODEM Z NESIGURNO SILO.
LAHKO BI SE NAVADLA NA RITUAL VESELJA,
MEŠAM EVFORIČNO PRAZNINO V BRIZGI KOKTAJLA.
VČASIH SE ŠE VRNEM, DRGAČ ME PA POČAS VEČ NI.
MATI SKRBI, MATI NORI,
MATI ME USTAVI, SRCE SE JI PO TLEH RAZLETI.
OTROK SE NI DO KONCA UBIL,
AMPAK RESNICA VSE POKVAR,
KER SE NI TKO ODVIL.
NOBENMU NI BLO MAR.

TEJA B.

REPELENTNO, RELEVANTNO

Najbolj
učinkovita
rešitev
pred
komarji
je
smrt.

Karmen Hribar

REVOLUCIJA V MENI

SEX
IN TISTE
OZKE KAVBOJKE
DLAKE
POD PASOM
BERLIN
EXTASY
TEHNO
GROBO
IN BREZ
PREDIGRE.

AM I OFFENDING YOU?

TOM VEBER

Foto: Aleksander Petric

Zgodovinska rubrika:

IZSEK ČASA, 6. DEL

Zgodovina, pravijo, nas bi morala kaj naučiti. Drugi razmišljajo, da je čas ciklični in se stvari tako ali tako ponavljajo. Pri odnosu do revščine, brezdomstva bi lahko trdili, da se res. Pojavljajo se podobne dileme, kot so se pojavljale pred »100 leti«.

V novo-stari rubriki bomo poleg časopisnih »pričevalcev« odnosa do najbolj družbeno odrinjenih ljudi objavljali tudi pričevanje časa po spominih enega izmed prvih članov društva.

Že v petemu delu sem vas, spoštovane bralke in bralci, opozoril, da bom v tem prispevku o zgodovini nastanka Društva Kralji ulice in samega časopisa pisal o nekaterih članih, ki so zaorali ledino in pisali prispevke malodane v nemogočih pogojih, saj so ustvarjali nekje na prostem, in sicer vse peš, pisarna je bila klop v parku. Predvsem pa so pisali v mrazu, šele kasneje za računalnikom, nekje v kakšni knjižnici. Eden od teh je bil tudi Toni Meško, ki mu bom namenil nekaj besed, saj je bil zraven pri ustanavljanju časopisa, tudi kot avtor nekaterih prispevkov ter dejavnosti za društvo.

IN MEMORIAM: TONI MEŠKO

Tonija Meška sem spoznal takrat kot Mirana Skalarja, torej na petek, 17. decembra 2004, ko so na Vincencijevi zvezi dobrote razdeljevali toplo hrano nam, brezdomnim osebam, kdor je pač želel jesti. V vrsti za hrano smo stali Miran Skalar - Mirč, Toni Meško in jaz ter seveda mnogi drugi, ki jih dandanes ni več med nami. Jedli smo goveji golaž s polento, sneg je padal kot za stavo, bil je mráz in veter je pihal okoli nas. Preden smo pojedli, smo se seznanili in se pogovarjali, kako bi bilo, če bi spali nekje na toplem in da bi država kaj naredila za nas brezdomne. Med tem je golaž s polento zmrznil. Toni Meško mi je pripovedoval, da je Vičan, da je imel neke težave sam s seboj in tako pristal na cesti. Kasneje, ko smo ustanavljali društvo in časopis Kralji ulice, je Toni Meško z menoj na Pedagoški fakulteti predstavljal svoje poglede na problematiko brezdomstva. Nekaj časa je bil Toni tudi v zavetišču na Poljanski cesti, kasneje se je spoznal z neko gospo, se z njo poročil, dobil stanovanje, vendar je kmalu zatem na žalost umrl. Vedno go bom ohranil v spominu, kajti on je bil za nas vse zgled, kako se je treba boriti, če hočeš živeti in preživeti ter obstati kot človek s pokončno držo v življenju. Naj mu bo lahka slovenska zemlja, naj počiva v miru.

Prispevek iz preteklosti pripravil Gregor B. Hann

NOČ V GALI

S prijateljem se sprehajava po majhnem mestu. Imava debato o temnih in svetlih straneh življenja. Človek, s katerim se lahko pogovarjam o največjem nesmislu, stoji pred mano ves pesimističen, kar ne neha. Spoštujem ga, ampak včasih se je težko znajti na takem mestu, ko moraš nekomu stalno dopovedovati, da le ni vse tako slabo. Sam zelo dobro poznam tisti občutek, ko ne vidiš več smisla, ujet si v svojem črnem kotu in misliš si, da je lahko samo še huje. Točno vem.

Tiste, ki jih ne glede na zdravljenje ali s pomočjo pogovora poskusiš rešiti ven iz njihovega sranja, jih redko. Človek, ki se je rodil pesimist, ni nujno, da bo tudi umrl pesimist. Poslušava glasbo s telefona, ki se sliši glasno bolj zaradi besedila kot pa česa drugega. Nobeden od naju nima niti ficka več pri sebi, on ima sicer cigarete, ki jih sproti zviija. Med dvema stenama in usmiljeno lučjo je bankomat, a na žalost ni nobene kartice, ki bi lahko dvignila nekaj denarja. No, saj sploh ni treba ... Tudi brez denarja se moraš znajti in znati zabavati, ko si zunaj na prostem. Vsak posebej je krožil in tarnal po svoje. Živčen sem začel tipkati po bankomatu, češ da se vsaj slika premakne za boljšo voljo. In res se pojavi ženska v delovnih oblačilih s prikupnim nasmeškom. Vsaj nekdo se smeje, si mislim. Nekaj korakov dolgočasje naprej je na posterju prilepljena nova ženska, prav tako z zaigranim nasmeškom. Nasproti nje je oglasna deska, na kateri je zopet ženska, tokrat večja od prvih dveh. Reklamira za banko in uganiate ... njen nasmešek meri skoraj od ene strani deske pa do druge. »Glej, ta je še najbolj luščna,« pripomnim prijatelju. Nakar ta zlobno odvrne, da sploh ni, da je grda. Haha, zasmejem se, on pa pravi: »Že takoj vidiš, da je to nasmeh, ki nima pomena. Nasmeh mora imeti pomen.« Mislim, da je s tem mislil, da je nasmešek zaigran in ne odkritosrčen. Nima svojega čara. To je delno res. Za nekoga drugega pa ima svoj čar.

Premakneva se naprej proti Gali, vstopiva skozi težka steklena vrata, ker se bliža nevihta. V Gali je hladna tišina, strop je visok, nad stopnicami pa živijo ljudje, zato se ne sme dreti. V Galo so trije vhodi, od teh so dvojna vrata zaprta, ena pa prinašajo vsake toliko malo vetra. Skupaj z vetrom noter prinese čuden, srhljiv zvok, spominja na kozico, ki spušča zvok vsakič, ko se mlinček obrne. Prijatelj se strinja, da je nenavadno, nato je spet mir ... in spet kozica. Dež lije na polno, izgine. Hotel bi že prej oditi, namreč do doma imam relativno blizu, a je bila nevihta predivja. Še ona je začela zajejavati, ustavila se je, potem pa hitro začela zanalašč padati, ko sem ravno hotel odpreti vrata. To vse skupaj se ponavlja že dobro uro, ura je 4.00. Prijatelj navije cigaret na vsakih 15 minut, enega skadiva, a meni se niti to ne lušta več, samo pljuvam po tleh. Muzika se še kar predvaja, jaz pa si zažvižgam nekaj melodij, ki jih poznam na pamet. Pod visokim stropom melodije lepo odmevanje po celem prostoru, kar mi dvigne upanje, da bo nevihte kmalu konec. Na tleh leži muha, ki spušča zvoke obupa. Še ona je obupana, leži na hrbtu in ne more nič. Poskusi se pobrati, a zaman. Ravno ko stegnem roko, da jo obrnem, da si opomore ... prepozno, saj moj prijatelj stegne nogo še hitreje in muha v trenutku umre. »Da se ne muči. Da jo odrešim,« reče moj prijatelj dramatično, ampak resnično. Gledam v to muho še nekaj časa, sprijaznim se, da je včasih res tako najbolje. Nič posebnega se mi danes ni zgodilo, si občasno rečemo, in če se res nimaš kam dati, greš lahko vsaj v Galo sedet.

Jordan Amazon

**ŽIVLJENJE JE PREPOCENI,
DA BI DELALI.**

ČRTOMIR CLONSKY

Tereza Vuk:

INFLUENCERJI

Foto: osebni arhiv

08
KRALJI
ULICE

Ko sem bla majhna, sem mislila, da bojo leta 2019 avti po luftu vozil. Od avtov ništa, mamu pa zato influencerje okol sebe. Sliši se, kokr da bi bli to vsi kakšni težki intelektualci, so pa pač ljudje, k se dajo pred kamero in reklamirajo od A do Ž izdelke. Make up, cote, vibratorje. Niti ne vem, a za influencerja morš bit že prej kao »znan« al se to kr tko na suho spomniš. Verjetno ne bojo glih keširali tam eno Micko iz vukojebine. Čeprov glih Micka bi znala narest raztur, k bi tam kazala zgarane ožuljene roke od motike, pa bi predavala o kakšnih vlažilnih kremcah za roke. Ker mi je ful smešno, da pol pod članki berem take komentarje: »Naša je tud rodila! Zakaj pa o njej ne pišete?« Ker na »vašo« ne boste dobili enga klika. Prijavte jo na Ljubezen na vasi, pa na Ljubezen v vrtu, pa na Ljubezen na pralnem stroju, pa bojo tud njo klikali.

Dans ni treba velik, da si misliš, da si ne vem kaj. Da si ful doprimogel k tej družbi. Pa en neha pit, pa že predavanja fura po dvorinah. Ta drug je bil dva meseca v Polju ali Idriji, evo, predavanje. Nimam keša? OK, grem pa predavat, kako ga bojo drugi dobili. In pol se stiskajo: »Mi se mamu radi kot prašički mladi ...«, ti pa gledaš na svoj račun, kok boš dobil za vso to zajebancijo. Sej folk je sam glup, pa se pusti šišat. Iščejo upanje v vsem, pa če dajo zadnji cent za to. Najboljši je un model iz Hrvaške. On sam stopi v dvorano, ne spregovori besede, gleda nepremično pred sebe. Tja pa se vozijo cele horde avtobusov mamic, k mu pišejo listke: »Naj, prosim, moj sin pusti to punco, ker ne lika dobro. Naj, prosim, moj mož ne pohajkuje več naokoli s sosedom Stanetom, ker sumim, da hodita na kurbe. Naj, prosim, naj, prosim ...« In pol to on vse z možgani zrihta. In pobere keš. Listki pa v smeteh. Tko bom jaz naslednjič prišla na literarni večer. Tam se bom usedla v tišini pa bla tih. Nej bojo veseli, da sem sploh prišla. Sam kurc, zarad mene se ne vozi ful avtobusov nadobudnih literatov in bi mi organizator jebal vse po spisku. Jaz res ne vem, kdo je mene celo življenje prepričeval, da človek rabi šolo. *Mami, nočem šole! Jaz bom influencer! Al bom šla pa v reality show. Ne vem še. Aja, sam veš, mami, mi je treba kupit tako rito, k jo ma Kardashianka. Pa ustnice pa joške. Pa veke, ne pozabmo dvignit vek! Ma, bom šla kr v resničnostni šov. A šola za to je?* Mama guba čelo, ampak nč bat, sej ji bo kmal tamala prodajala pudre prek *YouTuba*.

Mal pretiravam, sam je šlo res že vse v maloro. Vrednote so čist druge. Zdej je pomemben sam videz, pa čim manj knjig prebrat. Pa doživet svojih pet minut slave na TV-ju, pa magari tko, da ves obupan iščeš partnerja pred celo Slovenijo in izigravaš pajaca. Enkrat sem spraševala eno najstnico, če kej bere. »Ne,« mi odgovori in bulji dalje v telefon. »Pa misliš it na faks?« »Seveda.« »Kako bo pa to ratalo, če ne bereš knjig?« Je zavila z očmi pa sem rajš utihnili. Je brez veze kar koli razlagat, ker tud jaz sem bla v tistih letih zame osebno najpametnejši človek na tem planetu. Pol mej pa Instagram, ne veš, kaj zamujaš. Res se počutim kdaj k ena stara mama. Prov ne štekam te generacije. Pejte mal na avtobus. Sedi mula na prvem zicu, drka tam telefon, mim nje grejo vsi starčki s hojicami, palicami in berglami, ona pa kao nikome ništa. In pol mi tam skor 30 let

Foto: Anastasia Om

starejši dvigujemo riti. Sej ne rečem, da so vsi isti, sam eni so pa poraz. Jih videm kle v bližnji štacuni, ko pridejo po pouku. Eni so tko nespoštljivi in se spravljajo na tete prodajalke, k da so skup ovce pasli. Une že davno s svojimi družinami, ne vem kok let delovne dobe, pol bo pa en pokovec, k je še zdej prisesan na mamino siso, pametoval? Se je en gužval en dan, sral neki naokoli, pol pa še men kao v angleščini zasikal, ko sem mu rekla, nej se umiri mal. Mulc misli, da če hodi na Waldorfsko šolo, da bo mene scat peljal. Je hitr zaslíšal nazaj: »Alo, ti. Da ti ne bom obrazložila v petih jezikih nazaj, a je jasno?« Pa mej pol tazga hudiča doma. Njega, ne mene. Čeprov sem tud jaz svojga keša vredna. Ampak jebi ga, drugi cajti, drug MTV. Kje si mularija dans predstavlja, da si mogu vlečt telefon do sobe in si razčefukal skor ves štrik vzad, ker ja starši ne smejo slišat, da maš eno simpatijo. So bli pa tud plusi. Spizdil si, kadar si hotel, pol pa, če pokličem iz kakšne govorilnice, pokličem. Tko kot si mi ne predstavljamo, da so vse naše babice rojevale doma in niso mele komu pokazat fotke otroka, ker je bil Zuckerberg še v jajcih od dedka.

In še sreča, da so ti influencerji in »zvezde« resničnostnih šovov za te fore, sam da se ne fuknejo v politiko. K tam smo pa kr vsi ovce za šišanje. Eni pokradejo vse živo, jaz pa ne upam met naročnine za telefon, da mi ja ne pridejo rubit, če zafukam dvajset evrov. In furam *old school* varianto, na kartico lepo. In v bistvu sem tud jaz influencer. Tud jaz vplivam na folk. Ne s pudri in poceni cunjami. Ker kaj češ lepšega, da ti ena bralka po obeh prebranih knjigah pošlje sporočilo: »Zdej jaz vem, kaj nočem bit v življenju. To, kar si ti.« No, evo. Pa smo rešili eno življenje.

SPOŠTOVANI BRALCI IN BRALKE KRALJEV ULICE

Klavdija, Tonček in Ines

Foto: JN

Moje življenje se počasi zaključuje, rad bi se zahvalil zaposlenim na društvu, čeprav sem pod številko #050 po mojem mnenju prodal zelo malo Kraljev. Posebej bi se rad zahvalil Ines, socialni pedagoginji ter Klavdiji, socialni delavki, ki sta me med drugim tudi že zarana spremljali k zdravnikom. Pozdravljam pa tudi Jeana, urednika časopisa KU. Zaposlene sem vprašal, kaj se toliko ukvarjajo z menoj, saj nisem otrok. Odgovorili so mi: »Kdor je za nas dober, smo mi zanj še boljši.«

Klošar Tonček

PASJE ŽIVLJENJE

Sem Kali, dveletna psička. Izhajam iz Črne gore, kjer me je Bojana našla v travi kot majhno črno kepico, ko se je vračala z morja. Pripeljala me je v svoj dom, a ker je tam že bil kuža, ki me, vsiljivke, ni maral, se je odločila, da me odda v zavetišče. Tam so me sterilizirali in sem skupaj z drugimi kužki čakala posvojitelja. Moja družina, ki je zaradi bolezni izgubila psičko, si je ogledovala psa za posvojitev in izbrala mene.

Ko sem prišla v svoj novi dom, nisem mogla nehati lajati in skakati od navdušenja. To sem počela dve uri.

Moja družina se je privajala name in jaz nanje. Na Dolenjskem imamo hišico, mimo katere teče reka. Zelo rada se igram tam, vedno najdem kakšno vejo, s katero se cel dan zabavam. Če mi je vroče, se ohladim v reki in potem spet veselo skačem naokoli. Letos v februarju sem se tako igrala z vejami, ko sem kar naenkrat zagledala srno, ki je tekla čez travnik. Stekla sem za njo, in ko bi jo že skoraj ujela, pa se je vmešal vlak, ki je ravno takrat pripeljal mimo. Srna je ušla, mene pa je zbil in kotalil nekaj metrov. Ko sem se zbudila, me je vse bolelo, bila sem vsa krvava. Komaj sem se privlekla domov. Odpeljali so me v Bubo v Grosuplje, kjer so me operirali, saj sem imela olupljenega pol hrbta, poškodovani obe desni tački, največja katastrofa pa je bil rep, ki je kar visel, ker je bil zlomljen, zato so ga odstranili. Ko sem šla iz bolnice, so se moje velike težave šele začele. Nisem mogla skočiti v ali iz avta, nisem mogla lulati, vse mi je bilo neznansko težko. Saj so mi pomagali, a kaj, ko je tako bolelo. V tem času sem postala zelo občutljiva, zato sem jokala za vsako figo. Postala sem zelo razvajena, kar sem še zdaj, saj mi to zelo godi. Ko so mi odstranili obroč okrog glave in

TATU ZGODBA

Nekje v Dalmaciji je Kačja gora. Gora ima dva vrha. Na enem izmed njiju piha veter, na drugem stoji hrast. Na deblu je z žepnim nožkom vdolbeno število 1014. Pod tem hrastom nisem zakopal zaklada.

359

Foto: JN

09
KRALJI
ULICE

Foto: Žigažaga

sem nehala s pregledi pri dr. Kastelicu, ki je mimogrede zelo v redu fant, čeprav se ga malo bojim, je bilo moje življenje bistveno lažje. Bolelo me je vedno manj in rane so se mi zacelile.

Danes sem spet vesela in skačem, še vedno se igram s kakšno vejo ali manjšim kužkom. Tudi zaradi repa, ki ga nimam, nisem žalostna, saj še vedno pomigam s štrcljem. Samo ko ljudje sprašujejo, zakaj ga nimam, jim moja družina pove, da je to dolga zgodba, in če jih zanima, tudi izvedo. Ob tem potočimo kakšno solzico in končno ugotovimo, da je dobro, da se je vse srečno končalo. Ko pa zaslišim prihajajoči vlak, pa če še piska, jo kar najhitreje pobrišem pod mizo ali se kam drugam skrijem. Bojim se vlaka, tovornjaka in velikih avtomobilov. Bojte se jih tudi vi, to vam povem iz lastne izkušnje.

Kali

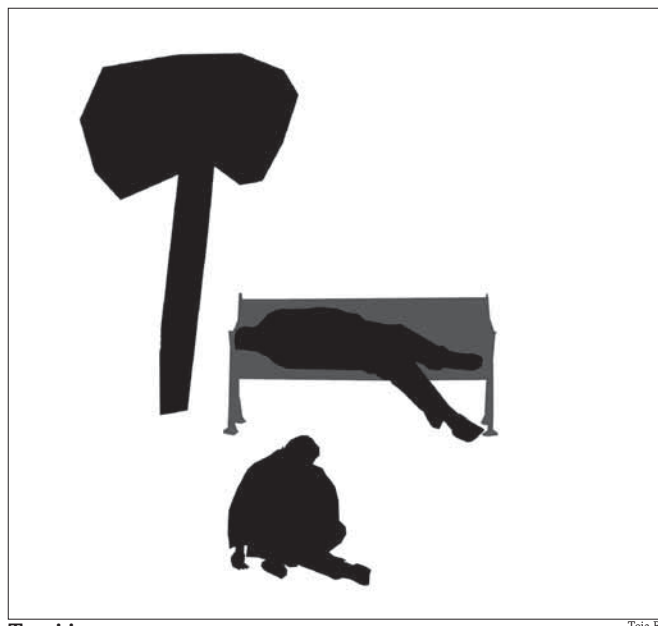
VSI BI NAJRAJŠI VIDELI, DA NAS NE BI BILO. AMPAK SMO

Imela sem lepo življenje. Oče me je vzgajal bolj kot fanta in me gonil v šport in še danes moram ves čas nekaj migat. Smučala sem, bila sem tudi trenerka reprezentance. Ko sem imela otroka, sem bila pridna mami. Imeti otroka je bilo ful dobro in v veselje. Imela sem lepo življenje, če ne bi zajebala s to drogo.

Z drogo sem začela v mladostniških letih. Zadevati sem se začela, ker je bilo to nekaj novega in me je matral firbec. V mladosti sem se eno leto klatila po Indiji v Goi, preden sem imela otroka. Tam smo bili hipiji vsi pametni in globoki in tripe smo žrli. Hodili smo tudi v Maroko po hašiš. Kokain je bil tisti, ki me je vrgel iz tira s psihično zasvojenostjo. Uniči čisto vse in ti uničiš čisto vse zaradi njega.

Moja življenjska zgodba je zmedena. 15–20 let življenja se ne spomnim. Očitno mi jih je droga vzela. Spomin me zajebava. Tudi zdaj kakšen dan izgine. Včasih ne vem, ali je jutraj ali popoldne. Včasih kar dvakrat na isti dan priletim na Metelkovo. Moji *blackouti* so taki, kot da zaspim. Včasih se mi to zgodi na troli in potem me šoferji še napizdijo na končni postaji. Ne vem, kaj takrat delam, ali spim ali kaj. To me moti, da se ali ne spomnim ali ne vem, kaj takrat delam. Nepredvidljivo je to.

Kot odvisnica sem imela večkrat opravke s policijo. V Jugi so bili policaji bolj kruti kot danes in so šli preko vseh pravil. Ko sem bila mlada, mi je eden razbil čeljust. Enkrat so me za dva dni priklenili na radiator. Zdaj pa za en tabletek hodijo naokoli in težijo folku. Imam znucane kolke in hrbtenico. Ne verjamem, da bodo kaj operirali. Čim vidijo da si – ali si bil – odvisnik, te drugače obravnavajo in se jim ne da. V zdravstvu, še posebej na Metelkovi, so po mojem mnenju nečloveški. Moj lajf je zdaj čisto dolgočasen. Iz postle se včasih spraviti ne znam. Kakor imam dan. Kakor se počutim. To ni meni podobno, da čepim pri miru in gledam v zrak ali TV celo noč. Ničesar koristnega ne počnem. Moja edina naloga je, da moram do Metelkove in nazaj. Še fiksati sem se naveličala in se že pet let ne več. Pijem samo heptanon in ga tudi bom, do konca. Rada čepim v kakšnem parku in opazujem ljudi. Ni mi vedno za družbo, pašeta mi mir in tišina. Pred ljudmi sem se zavarovala tako,

To ni joga

Teja B.

da če mi kaj ni prav, enostavno izginem. Na Metelkovo mi je zoprno hoditi, po drugi strani pa moram vsaj iz stanovanja.

Vsak dan je okoli Metelkove vsaj petdeset ljudi, ki jih tudi jaz poznam, in ne vem, kaj tam sploh počnejo, visijo na Kraljih ali na Metelkovi in tavajo čisto brez cilja.

Od povsod nas podijo, nobeden nas ne mara videti. Saj tudi jaz pod svojim stanovanjem ne bi hotela *kuzle* in dretja. Tudi jaz ne maram, da kdo od znancev prihaja sem, v stanovanje, v katerem živim. Vsi bi najrajši videli, da nas ne bi bilo. Ampak smo.

Jana

DOŽIVETJA OB PONUJANJU KRALJEV ULICE

»Hvala za ignoranco pa lep dan!« In kaj naj bi ta stavek pomenil? To je stavek, ki sem ga zadnja dva meseca kar pogosto izrekel, čeprav turistom, ki me niso razumeli, pa vseeno.

In zakaj in čemu ta stavek, se mogoče sprašujete. Zakaj? Zato ker ljudje obvladajo ignoranco v nulo! Kateri ljudje? Tisti ljudje, ki nas *kralje* ignorirajo do zadnje sekunde plačila na parkirnem avtomatu! Včasih se ob prodaji sprašujem, če sem morda neviden. Ko pogledam v ogledalo, se kar dobro vidim. Mogoče sem jaz edini človek na tem svetu, ki tako dobro vidim, ali pač?

Včasih me prime, da bi vrgel človeku v glavo vse revije, ki jih tisti dan premorem, in zraven še svoj težki nahrbtnik! Če bi vedel, da bo to zaleglo, bi to res počel, ampak ker vem, da ne zaleže, se raje koljem v jezik vsake tri do štiri minute. Ne vem, ali je res tako zelo težko pozdraviti vljudnega klošarja. Če bi tam stal Janković, bi ga vsi z veseljem pozdravljali, pa čeprav ga na volitvah ne volijo. Ob tem bi mu še lezli v rit, tako da bi se cedile sline. Ne razumem več tega sveta, res.

Čeprav mi gre ponujanje v septembru bolje od rok, se še vedno najdejo ignoranti_ke. Najbolj smešno-žalosten odgovor imajo turisti. Bolj kot odgovor je to izgovor, da imajo žal samo bančno kartico oziroma ne nosijo denarja s seboj. Skoraj do solz se

nasmejim, ko samo pomislim na to. Jaz če že grem v drugo državo, vzamem s seboj vsaj nekaj zelencev. Ali so se časi tako spremenili ali kaj? Nisem še slišal za Slovence, da bi šel v drugo državo brez denarja. Dve leti nazaj sem bil v Sarajevu, Zagrebu in Beogradu. Pa se menda ni od takrat vse to spremenilo. Tako hitro. V dveh letih. Človek se vsega hudega navadi in očitno se bom moral tudi jaz tega in te ignorance. Velikokrat mi uspe, da se ne obremenjujem, ampak kadar se, doživljam to toliko težje, tak pač sem.

Nekje, nekdan sem tudi zasledil, da je ignoranca ena izmed najtežjih oblik nasilja. S čimer se zelo strinjam. Če ne verjamete, poskusite. Nekajkrat se mi je tudi zgodilo, da prideta do plačilnega avtomata mama in sin ali hči. In kaj se zgodi? Sin ali hčerka me vljudno pozdravita, mama pa ne. In tudi to se mi je že zgodilo, da je sin ali hčerka vprašal_a mamo: »Mami, zakaj pa nisi pozdravila?« In mami se je barva kože na obrazu spremenila iz bele v močno rdečo v sekundi. In se vprašam: »Kje je zdaj ta starševska kultura (beri vzgoja)?« No, to je to za ta denar in za to številko Kraljev ulice. Berite nas še naprej, e-naslov imam še kar in še vedno isti gbogat@gmail.com.

G. MetalC #796

C7 ZGODBE

Nekoč je živel kralj, ki je imel v svojem življenju srečo. Že pred njegovim rojstvom so ljudje napovedali, da se bo rodil človek, ki bo rojen pod srečno zvezdo in bo postal kralj. Legenda je nastala v daljni preteklosti, saj se je govorilo med starejšimi ljudmi, da se je tod naokoli potikal bog Zevs, ko je snubil neko Zemljanko in ji je v dar pustil nekakšen magični prstan, tisti, ki ga je nosil, pa je imel božansko zaščito in srečo.

Toda Zevs je bil bitko s sinom za prestol, prstan in takratna kraljevina pa sta bila izgubljena. Prstan je našel sin revnega pastirja in pastirice, mlada družina je tako živela v vedno večji blaginji. Ko sta oče in mati preminula, je sin postal kralj vedno večje in bogatejše kraljevine. Vse to je zvedel drug kralj iz daljne dežele na drugi strani morja, ki je dal poslati ovaduhe in lažno delegacijo, da pripeljejo srečnega kralja v njihovo deželo ter se ga nekako znebijo ali pa izničijo njegovo moč. Ovaduhi so ponoči ukradli kralju prstan in ga vrgli v morje, srečnega kralja, ki brez prstana več ni imel moči, so zvezali ter ga ponoči pripeljali na svojo ladjo, da ga odpeljejo in prepeljejo na razkazovanje v svojo nesrečno deželo. Zgodilo se je naslednje. Prstan je pojedla riba, ki jo je ujel reven ribič, ki je lovil ribe za slavnostno pojedino osvajalcev iz daljne dežele. Ker so imeli kralja v ujetništvu, so ga morali tudi hraniti. Zgodilo se je, da so mu prinesli za jesti ravno tisto ribo, ki je pojedla magični prstan. Tako ga je kralj dobil nazaj. Naslednji dan je srečko spet imel prstan na roki in božanska zaščita je začela delovati takoj. Sicer pa je prstan deloval tako, da se je vsakemu, ki je imel zlo misel, ta sila vrnila. Tako je srečni kralj pokoril še drugo kraljevino, kajti tiste, ki so se mu uprli, je doletela trenutna božja kazen, tako da so se pobili med seboj, ostali pa so se mu pokorili.

Nauk: kakršna je usoda, takšna je usoda in se je ne da pokoriti, spremeniti.

Sony (Dejan)

KOLESARJENJE

Kako kolesar dojema strogi center Ljubljane? To je odvisno od hitrosti, počutja in sreče. Vozim se s kolesom, ker peš ne morem. Povožil nisem še nikogar, razen enega Angleža, ki je mahal z rokami, pa sem ga zadel. Nič hudega ni bilo. Mislim, da je v strogem centru Ljubljane malo kolesarjev, ampak to bolje vedo pešci.

Nekateri kolesarji imajo stare gare, zato da ni škode, če jim kolo ukradejo. Drugi pa se vozijo s kolesi, ki so vredna celo premoženje. Taki pazijo na svoje bicikle in jih zaklepajo z verigami ali pa sploh ne grejo dol z njih, najbolj pogumni gredo s kolesi na pir, pol pa srečajo prijatelja in spijejo še kakšen šnopc. No, pijan kolesar ne more narediti veliko škode, ker mora zaradi ravnotežja itak iti peš ob kolesu. Pred davnimi leti smo imeli soseda, ki ga je bilo sram, da je pijan, in je šel s kolesom kar po travniku. Pa ni pomagalo.

Trezen ali pijan, skuliran ali zmeden, človek naj bi ohranil pozitiven odnos do okolice – na kolesu ali peš.

Kavica

CVETKE S KNOBLEHARJEVE: ŽIVA MEJA

Živimo v modernih časih? Seveda! Smo moderni tudi mi? Normalno! Pa smo res? Okej. Dovolj pihanja tele kaše. Kot veste, je naš blok izredno moderen. Lepo. Plačujemo račune. To je pa ja normalno. Vendar pa ... kaj pa sploh plačujemo?

Okolica bloka naj bi bila urejena. Nekaj sem pisal že prejšnji mesec. Vendar vam bom zdaj predstavil Tarzanovo džunglo. Res. Imamo delček žive meje (grmovje), ki pa že odkar sem jaz tu, ni bila obrezana. V redu. Vendar to delo vseeno vsak mesec plačujemo. Veje tega grma so že okupirale betonsko mizo, ki stoji pred blokom. Šele opozorila punc iz pritličja so odgovorne predramile, da so si vzeli minutko časa in malo porezali grm. Vsaj na mizi ni več vej. Za stanovalce bloka je že v redu. Mar res? In kako so bile punce iz pritličja nagrajene za opozorilo? Niti prijetnega nasmeška ne. In koliko je bil plačan tisti, ki je to naredil v minutki in niti ni dokončal dela? Naj vsak stanovalec pogleda na svoj račun. Nekaj čez 3 evre in čez 70 nas je v bloku. Bravo, Slovenija! Bravo, demokracija!

Enkrat sem na KU vprašal, če bi bilo možno, da odslovimo tiste, ki jih plačujemo, pa z njihovim delom nismo zadovoljni. Ne! Mission impossible. To pa ne gre tako, saj ja živimo v svobodni demokraciji.

Taubi

Imam svoje mnenje,
pa se z njim ne strinjam:

foto: osebni arhiv

BOŽJI SIN

Jorg Sunnqist – Šved, poliglot, govoril je več kot dvanajst jezikov, zdravnik in partizan – je bil sodelavec Wallenberga, znanega švedskega diplomata, ki je rešil 30.000 Judov v Budimpešti na Madžarskem med drugo svetovno vojno. Bil je v štabu in v partizanski bolnici v Sloveniji, leteč, božji, oblečen je bil vedno enako, v črno obleko. Bil je tudi angleški vohun pod šifro Rathus Norwegicus, ni pil, ni jedel, le pokadil kak čik, dokaz, da če je Satan, je tudi Bog. Dejansko se je prestavljal iz kraja v kraj, letel.

Ko je v 70. učil švedski jezik na Filozofski fakulteti, so neki mulci vrgli kamen in partijsko rdečo zastavo v občinsko okno. Obtožili so njega. Češ komunist, pa verjame v boga. Milica ga je zaprla v Polje, od tam pa v center, kjer se je za njim izgubila vsaka sled. Kje je in ali je se živ, vesta slovenska in švedska partija. V rodni Uppsali so pozabili nanj. Zakaj se švedski diplomati ne pobrigajo zanj?

PA NE OKOL GOVORT!

Črtomir Clonsky

NEKAJ CESTNIH

JAVNO RAZGALJEN

Me vabijo k anonimnim alkoholikom ... Pa nisem jaz anonimni alkoholik, jaz sem javni alkoholik.

Aleks

KRALJI NA KOROŠKEM

V majhnem koroškem mestu, obdanem z gorami, leži Črna na Koroškem. Ta mali kraj, od nekdaj trd za življenje, je nekakšen slovenski fenomen, saj iz njega prihaja veliko znanih ljudi z vseh področij, predvsem pa vrhunskih športnikov, najbolj znana je Tina Maze.

Prav ona je 10. avgusta podelila nagrade ljudem iz dvajsetih držav, ki so se večer prej podali na 100 km dolg maraton, trasa je potekala po črnjanskih gorah, pot pa jih je zanesla tudi v rove že zaprtega rudnika. Po celi noči je po dvanajstih urah prišel prvi na cilj Slovak. Ob tej priložnosti bi pohvalila vse prijavljene, saj so vsi zaključili tekmo. Seveda je cel dan potekala *gavda* (po črnjansko zabava, veselica) in tam sem zagledala fanta, ki je veselo ponujal Kralje ulice, kar nisem mogla verjeti svojim očem.

Seveda sem pristopila, jih kupila in se zapletla v pogovor. Izvedela sem, da je edini v teh krajih, da so ga Črnjani ke sprejeli, ima stalne stranke, ki z veseljem prebirajo, kaj se godi tam v beli Ljubljani, kot pravijo. Zato namenjam ta članek vsem Korošcem_icam, predvsem pa Črnjanom_kam in njihovemu kralju.

Nina

OBROK

Sprašujem se, zakaj. Če si zaželim kosila, za katero dostikrat nimam dovolj denarja, me že topla juhica stane dva evra, ostalo bi me pa stalo vsaj trikrat toliko, kar mi največkrat finančno ne znese. Sprašujem se, zakaj moramo financirati naše vrle politike, ki dobijo celotno kosilo s sladico za bore tri evre.

Iva Tisa #094

HRVAŠKI KRALJI

To poletje smo se z družino odpravili na potep po jadranski obali. Najprej smo se zabavali med vožnjo z vlakom, dalje nas je popeljal avtobus. Naučili smo se morja, sonca in odlične morske hrane. Naši sosedi so nas na vsakem koraku zelo lepo sprejeli in moram poudariti, da so res prijazni, dobri gostitelji.

Vmes smo na žalost srečali tudi ljudi, ki so za preživetje zbirali denar, in sicer na različne načine. Presenetilo me je, da so bili vsi starejši, ki bi si zaslužili tretje življenjsko obdobje preživeti dostojno, saj so celo življenje garali, a imajo zelo nizke pokojnine – 150 evrov – da resnično ne morejo preživeti. Nekaj jih je bilo, ki so igrali in peli na ulici (ko sem z njimi malo poklepetala, so mi zaupali, da največ dobijo od Slovencev in Nizozemcev, najmanj pa od Avstrijcev, ter da je hudo, ko se turistična sezona konča).

Ker je najina hči zelo ozaveščena glede onesnaževanja Zemlje, povsod ločujemo odpadke, zato smo plastenke in pločevinke skrbno shranjevali in predzadnji dan odšli v Spar, kjer imajo avtomat, ki jih sprejema. Tam sem spoznala gospoda, ki je vojni veteran s pokojnino 170 evrov. Čeprav je invalid, vsak dan prehodi celo plažo počez in povprek, prav tako tudi mesto. Tako ju vsak dan očisti, s tem med sezono zasluži tudi do 100 kun na dan. Žal mi je, da Slovenija nima takih odpadnih naprav, saj so poučne, predvsem pa bi omogočile ljudem način preživetja.

Nina

OGOLJUFAN

Delila bom resnično zgodbo od znanca, ki mi jo je zaupal in ki prav tako kot jaz ponuja Kralje ulice:

»Prodajam kot vsak dan, sonce žge neusmiljeno, dan se je začel slabo, da se slabše ne bi mogel. Stojim in ponujam neke tri ure, komaj izvod je šel, ko stopi do mene mlajši moški in pravi, ali bi rad kaj zaslužil. Hmm, seveda, in kaj bo treba narediti? *Samo ene kable mi boš iz kombija zložil v garažo.*

Seveda, zmeniva se za plačilo, želim nekaj vnaprej, da mi 10 evrov, pravim *to je premalo*, ker sem opazil, da je kar veliko dela, pa premalo plačilo, a vseeno dobro, ker s časopisi nisem imel sreče. Zmeniva se, da dobim še 20 evrov, ko končam.

Začnem, križ me je pekel že od poškodbe dalje, a vseeno sem si rekel *to moraš narediti in zaslužiti kakšen cekin*. Kabli so bili nametani vsepovprek, debeli na tankih, nič zrežanega, to je umetnost spraviti ven iz kombija. Matral sem se do večera, da sem končno zmetal vse v garažo. Pokličem, da naj pride in pogleda ter seveda plača. Ja, kaj drugega, kakor da je poslal svojo ženo. In pravim *kje pa je še preostali denar za garanje*, pravi ona *je rekel, da ti bo jutri dal, zagotovo*. In tu se je končalo, dobro sem vedel, da iz tega ne bo nič.

Odšel sem domov, poklapan, razbit od dela. In to z 10 evri za cel dan garanja. Seveda me ni nihče poklical niti naslednji niti kakšen drug dan. Žalostno je, da je revež vedno nategnjen. In nauk tega: bolje bi bilo stati na placu in ponujati Kralje cel dan, zlomljen sigurno ne bi bil. In potem zaupaj komur koli, ki ti ponuja delo. Le kako? Komaj sem čakal, da sem ta dan prespal.«

Zapisala Anastazija

ANEKDOTE IZ PRODAJE

VARSTVO PRI DELU

Delam pred Hoferjem, ponujam Kralje, ko pride mimo gospod, star okoli 50 let, plešast, neurejen, pijan ko mavra, najprej v karirasti srajci, nato kar brez, ter se začne dreti na ves glas: »Jaz sem vrhunski športnik, vse bom polomu.« Ženske – vse od 15 do 65 let – začne šlatati po prsih in ritih, nekako ga toleriram, edino od žensk ga odganjam, da lahko odidejo, saj jim ne pusti v avto. Po kakšni uri vpitja in nadlegovanja vseh povprek gre v trgovino ter začne moriti blagajničarki: »Jaz sem najboljši jebač, pojebal te bom pred vsemi.« Ne umakne se. Ona kar sedi in šokirana gleda okoli, upajoč na pomoč, stranke pa prav tako brez besed, ne upajo nič, najverjetneje od samega šoka. Takrat pridem noter, ga primem za roke, obrnem, zgrabim za ovratnik in pas in ga z nogu naženem čez prag. Stranke, blagajničarka in vsi mimoidoči mi začnejo družno ploskati, ena gospa srednjih let pa pride in mi da pet evrov ter reče: »Evo, to ti je za nagrado, poleg večne hvaležnosti.« Lep je občutek, ko lahko poleg večnih prošenj po donaciji narediš tudi kaj koristnega za skupnost.

Nesmrtni #823

DELOVNO MESTO

Ker so okoli ponujanja časopisa Kralji ulice določena pravila (pravila ponujanja časopisa, str. 3, op. uređ.), torej takšna in drugačna, bi morala biti tudi določena pravila glede lokacije, kjer posameznik ponuja časopis, saj drugače prihaja do nepotrebnih konfliktov, preprirov, nasploh je lahko človek ob svoj dnevni zaslužek. Kot veste, je v vsaki službi določeno delovno mesto, ki pa si ga na žalost ne moremo določiti, izbrati sami. Tudi v tem primeru bi bilo korektno, da bi se zapisala ime in lokacija, tako bi imel vsak posameznik urejeno mesto za ponujanje časopisa, saj nas je že kar precej, mest za prodajanje pa vse manj. Glede časa, kdaj kdo prodaja, bi se člani ce društva zmenili sami med seboj. Se zgodi, da denimo človek zboli in ga ni dva, tri tedne, ko pa pride na svojo stalno lokacijo, je tam nekdo drug. Tako pride do konflikta, pa tega ne bi bilo treba, če bi se to uredilo na društvu.

Anastazia

Komentar uredništva:

Društvo Kralji ulice morebitne spore rešuje po svojih najboljših močeh. Prednost »lastninjenja« lokacije daje osebi, ki na njej časopis ponuja dalj časa. Spore rešujemo na miren in spoštljiv način.

ISKRENOST

Bil je lep sončen dan in kakor po navadi sem tudi takrat stala pred Trdinovo garažno hišo in vneto ponujala izvode časopisa s socialno tematiko mimoidočim. Izvod sem ponudila tudi mimoidočemu gospodu. Ustavil se je, ugotovil, da avgustovske posebne izdaje še nima, in me vprašal, zakaj rabim denar. Razložila sem mu, da sem nezaposljiva in da mi ponujanje Kraljev ulice omogoča človeka dostojno življenje. Gospod se mi je nasmehnil, segel v denarnico po evru in mi povedal, da bo izvod vzel, ker sem mu iskreno odgovorila. Nato je omenil, da je pred dnevi naletel na člana društva, ki mu je prav tako ponudil revijo. Tudi njega je vprašal, zakaj potrebuje denar. V zadregi mu je ta odgovoril, da si v tako vročem poletnem dnevu želi pivo ter da nima dovolj, da bi si ga lahko privoščil. Tudi njemu je zaradi iskrenosti stisnil evro. Nasmejala sem se in gospodu povedala, da alkohola ne pijem, da mi bo zbrani denar pomagal poplačati položnico za elektriko.

Špela #277

SREČANJE

Pred Trdinovo garažno hišo, kjer vsakodnevno ponujam ulični časopis mimoidočim, tokrat ni bilo veliko ljudi, kar me je seveda malenkost razžalostilo. V torbi sem namreč imela položnico in upala, da mi jo izkupiček pomaga poplačati. Ker so mimoidoči kapljali mimo, sem se s ponudbo zelo trudila. Iz garažne hiše medtem zmedeno izstopi gospa. Na prvi pogled mi je delovala znana, a ker nisem imela očal, sem najprej oklevala, ker pa mi ni in ni dalo miru, sem se opogumila in jo vprašala: »Se opravičujem, nekaj bi vas vprašala, ste mogoče poučevali sociologijo na gimnaziji v Kopru?« Presenečeno se je obrnila in mi z nasmeškom pritrdila: »Sem, ja, a sem tudi tebe učila?« »Ne samo učila, bili ste moja razredničarka,« sem ji pojasnila. Ker je minilo toliko let in še vedno ni vedela, v kateri razred bi me dala, me je prosila, da jo spomnim na kakšnega predmetnega sošolca, in ko sem jih omenila, se ji je spomin takoj povrnil. Na kratko sva obudili šolske dni, nakar je odhitela dalje po opravkih. Kdo bi si mislil, da bom tako srečala svojo bivšo razredničarko.

Špela #277

SPET TI, SPET JAZ

Delam, ponujam časopis, ko mimo švigne redna stranka in mi pravi *spet ti*, pogledam jo in ji odvrnem *spet jaz, gospa*. Od tega dneva dalje je najin pozdrav namesto dober dan: Spet ti, spet jaz.

Igor »G«

Dogodki:

KOPALNA SEZONA S KRALJI ULICE

Med letošnjim poletjem, ki nam je naklonilo dokaj prijetne temperature ter ne preveč padavin, smo na Kraljih ulice z uporabniki več programov obudili plavalne veščine. Z najmlajšimi iz *Točke* smo v juliju in avgustu obiskali bazen Kodeljevo – za vstopnice se lepo zahvaljujemo Javnemu zavodu Šport Ljubljana. Z uporabniki programov *Individualizirana in celovita nastanitvena podpora brezdomnim* ter *Preprečevanje deložacij in krepitev moči za ohranjanje obstoječih nastanitev* smo se avgusta podali malo dlje, in sicer na naš stalni kotichek na izolski plaži, opremljeni s plavalnimi rekviziti (dobra polovica jih ni puščala!) ter krofi, ki nam jih je brezplačno zopet spekle podjetje Don Don. V septembru pa smo že po pravadnem običaju prav tako obiskali svoj izolski kotichek še z uporabniki *Dnevne centra*, za katere je podjetje Don Don pripravilo žepke in rogljičke. Ob kavicah, sladolelih, picah, morski soli in bazenskem kloru so nam vsi dnevi ostali v lepem spominu do prihodnjega poletja.

Maruša Ivančič

Bazen Kodeljevo

Foto: Maruša Ivančič

Izola

Foto: Žigažaga

Izola

Foto: Maruša Ivančič

ŠPORTNE IGRE ZAPOSLENIH

V soboto, 7. septembra, so se odvijale že pete Športne igre zaposlenih v organizaciji OKS-ZSZ, ki so se jih Kralji ulice drugo leto zapored udeležili s svojo odbojgarsko ekipo. Izkazalo se je, da nam manjše število sodelujočih ekip dosti bolj odgovarja, saj smo se lani zavihteli na stopničke in dosegli 3. mesto med tremi sodelujočimi, letos pa šele 6. mesto med šestimi sodelujočimi ekipami. Svoje razočaranje smo blažili s sloganom *važno je sodelovati, ne zmagati*, vsekakor pa planiramo še več treningov in višinskih priprav za naslednje leto.

Maruša Ivančič

Jean, Rok, Chris, Maruša, Noemi in Goran

Foto: arhiv OKS ZSZ

Mariborska stran:

GOGIJEVO ŽIVLJENJE: MALI TATIČ, 10. DEL

Foto: Iom GTS (posthumno)

Dobri vam den želim, moji dragi sovaščani. Kak ste mi kaj gnes? Upam, da ste mi dobro, ako že ne, tak kot jaz, odlično. Res je, da sem tri četrť svojega življenja preživel kot izmeček, ampak živel sem polno. Uresničil sem si vsako zamisel. Niti ene nisem izpustil. Ogromno sem varal, tako v ljubezni kot v poslu. Svoj čas sem bil kar poslovno uspešen lažnivec in tat. V prav vseh pogledih. Krasti sem začel že v rosnio mladih letih. Bil sem star sedem let, ko sem sosedu po malem kradel štipendijo. Naj vam to dejanje podrobneje opišem.

Veste, da sem odrasčal na majhni kmetiji, ki med drugim ni bila toliko premožna, da bi si kupila televizor. No, kakor koli že, televizijo sem hodil gledat k sosedom, sicer pa sem tako vedno bil pri njih. Med enim izmed svojih obiskov sem opazil, kam sosed pospravlja denar. Hiša je imela dvoje vrat. Ena spredaj – torej glavna – in ena zadaj. Zadnja vrata so velikokrat puščali odprta, in to sem pridno izkoristil. Dopoldan, ko so bili vsi v raznih službah, sem vstopil v njihovo hišo in si privoščil malo sosedove plače. In to ne enkrat, ampak kar vsak drugi ali tretji dan. Seveda je sosed to opazil in mi nastavil past. Vzel si je dopust in me lepo počakal v bajti. Takrat so me prvič pa tudi zadnjič zalotili pri mojih *podvigih* oziroma *poslih*.

Naučil sem se najpomembnejšega: nikoli se več ne vračaj na kraj zločina. Nikoli se nisem. Enkrat, nekaj petnajst let kasneje, sem med vlomom v hišo ... no, ni bil vlom, po naključju sem ugotovil, da je bila hiša od zadaj odprta. Lepo sem vstopil in začel iskati denar. Bil sem v spalnici, ko sem zaslišal, kako se vhodna vrata odpirajo. V trenutku sem nagonso krenil nadstropje višje in nato na podstrešje. Tam sem prebil cel ljubi dan in lep del noči. Ko pa sem okoli pol dveh zjutraj zapuščal bajto, sem družini izpraznil denarnice. Ja, jebat ga, saj sem si ga tudi mukoma prislužil, kajneda, dragi moji cenjeni bralci. Bila je to edina bajta v mojem življenju. Nikoli v kasnejših letih nisem več niti skušal krasti po bajtah. Ne, hvala, enkrat je bilo dovolj. Grda izkušnja pač. Na napakah se učimo in se trudimo, da jih pač nikoli več ne ponavljamo. Jaz jih nisem. No, pa da za danes zaključim v svojem stilu. Bodite in ostanite mi prav dobro. Uživate v življenju, kolikor se le da. Bodite predvsem pozitivno nastrojeni in dan bo veliko lepši. Čavči, bajbajči in seveda obvezni arrivederci.

Goran Šrok – Gogi

015
KRALJI
ULICE

IZLET V TERME PTUJ

Kot že tradicionalno zadnji dve poletji smo si tudi letošnji avgust popestrili z organizacijo prav posebnega dne – z izletom v Terme Ptuj. Zaradi vsakoletnega precejšnjega zanimanja za druženje in kopanje smo tokrat najeli kar dva avtobusa, Terme Ptuj pa znova izbrali na podlagi velikega navdušenja nad lokacijo s strani otrok dve leti poprej. Izleta so se udeležili stanovalci s Poljan, otroci v spremstvu svojih staršev ali drugih družinskih članov, in sicer vsi

tisti, ki so se naših dejavnosti na Poljanah preteklo leto redno udeleževali. Zbrali smo se ob pol devetih zjutraj in okoli devete ure krenili proti Ptuj, kjer smo uživali do večera. Otroci so se zabavali ob skakanju in čofotanju v vodi, tako da je dan še prehitro minil, zabava pa ne bi bila popolna brez vseh razpoložljivih toboganov. Energijo za tako dejaven dan smo črpali tudi iz hrane in pijače, ki smo ju prinesli s seboj. Kljub slabšemu vremenu smo si pričarali

Foto: arhiv KU MB

čaroben dan, terme pa nas je vseh 125 udeleženih zapustili prijetno utrujeni ter z lepimi spomini.

Ekipa mariborskih kraljic

ZGODBE, KI JIH PIŠE ŽIVLJENJE: 83-LETNI GOSPOD IZ MANJŠEGA ŠTAJERSKEGA MESTA

Živel je sam v garaži, z vodo na *šlahu*, z razširjenim karcinomom želodca. Ni imel več kot 40–45 kg, kahektičen, bi se izrazili v medicinskem žargonu.

Mesec dni nazaj so nas o njegovem stanju na društveni naslov obvestili sosedje. Ne pristojni, sosedje, ki jih je zbudila naša akcija #OdprimoVrata, s katero pozivamo ljudi, da se ne obrnejo stran, če pri sosednjih vratih zaznajo revščino, stisko. Bolje pozno kot nikoli.

Živel je na teh kvadratih ... leta. Prijavljen pri kolegu. Nihče ni poznal realnih razmer, le sosedje. Pozimi se je ogreval z radiatorji, včasih prenočil v kakšnem zavetišču, na postaji. Vedno pogosteje je bil v bolnici. Vedel je, da ima raka, metastaze so dobesedno prepredle njegovo telo. Ni želel več v bolnico. Želel je umreti točno tam, kjer je bil doma ... v garaži ob svojem psu Rudiju.

Uredili smo posteljo. Pospravili, očistili garazo. Dostavljali svežo posteljnino vsak drugi dan, pomagali z analgetično

terapijo, podarili MP3-predvajalnik za njegovega *Freddyja*. Redno smo mu nosili hrano, kolikor je je lahko še pojedel. Predvsem koščke ananasa, iz katerih je srkal sok. Tudi hrano za Rudija. Omogočali smo mu osnovno nego in mu delali družbo, če jo je želel, ter ga pustili pri miru, ko je hotel samo *tuhtati*. Nismo ga silili v bolnišnico. Nedavno se je poslovil, na nogah mu je sedel Rudi. Zdel se je pomirjen.

Ena izmed sosed je nad nami zagnala teror, da smo nemoralni, da smo ga pustili crkniti, da smo nečloveški. Mar je res tako nečloveško pustiti človeku do konca človečnost?

P. S.: Rudi je trenutno v oskrbi pri naši Marjani, nato pa bo šel k enemu od naših starostnikov.

Ninna Kozorog, zdravnica, predsednica društva Humanitarček, Street Doctor Association

INTERVJU S PROSTOVOLJCI_KAMI: ANJA KALIGARI, OZARA IZOLA

Koliko časa si že prostovoljka in koliko »zaslužiš« s tem delom?

Prostovoljka sem bila prvič leta 1999 v programu Pomoč zasvojenim in njihovim svojcem, tam sem ostala do konca leta 2000. Nato sem kandidirala za javna dela in dobila zaposlitev. Po več letih podaljševanja pogodb sem dobila delo za nedoločen čas. Prek prostovoljstva sem si ustvarila redno zaposlitev. Od leta 2017 sem ponovno prostovoljka pri društvu Ozara Izola. No, danes dobim dodatek, včasih pa ga ni bilo.

Koliko časa si kot prostovoljka delala brez dodatka za delovno aktivnost, torej brez povrnitve stroškov za malico in prevoz?

Dolgo časa. Se ne da prešteti.

Kaj pravzaprav počneš kot prostovoljka?

Trenutno imam najmanj dvakrat mesečno kozmetične delavnice. Je kar precej priprav. Izdelujemo različne kreme za obraz in telo, glicerinsko milo za roke, pršilo na osnovi hidrolata sivke z glicerinom, večkrat smo delali tudi mazilo s čebeljim voskom in karitejem. Vsako poletje iz sivke izdelujemo vrečke in butarice, venčke, pozimi iz škroba in silikona izdelujemo okraske za jelko. Naj povem, da v glavnem

vse prinesem sama, veliko od tega kupim. Ozara ima zelo malo sredstev. Ko so izleti, grem včasih zraven. Pozimi spremljam uporabnike dvakrat mesečno na bazen. Udeležujem se tudi srečanj za prostovoljce. Z nekaterimi uporabniki imam pristen osebni odnos, prijateljstvo. Skratka, imam mnogo talentov in rada jih podelim.

Si zadovoljna s tem svojim delom in zakaj?

Sem zadovoljna. Tudi meni koristi.

Boš še delala, če se ukine dodatek na delovno aktivnost? Miloščina?

Ne bom več toliko delala. Najbrž pa bom temu namenila vsaj nekaj časa.

Koliko ur moraš narediti in koliko jih narediš tedensko?

Nimam določenih tedenskih ur. Kot pride (beri zgoraj).

Kdo je po tvoje lahko prostovoljec_ka?

Pod mentorstvom je lahko prostovoljec vsak, ki ima željo narediti kaj dobrega za druge. Biti v pomoč drugim pomeni zoreti. Zato bi vsakemu, ki ima višek prostega časa in energije, priporočila, da si najde svoje področje. Le skupaj z drugimi lahko zorimo in postavjamo boljši.

Vir: Facebook

Zaključne besede ...

Mislim, da na svetu na splošno marsikatero področje, ki bi ga morala pokrivati država, pokrivajo razna društva, zavodi, organizacije, torej tudi morje prostovoljcev, brez katerih bi bilo zelo težko. Mislim, da je sramotno, da želijo nekateri ukiniti ta dodatek, ki je nagrada prostovoljcem_kam. Z ukinjanjem gremo zopet en korak nazaj. Če so problem zlorabe, naj nekaj naredijo glede tega, ni pravično, da se dodatek ukine vsem. Pravzaprav je to nezaslišano!

Intervju pripravil Taubi

INTERVJU S PROSTOVOLJCI_KAMI: I. S., ZAVOD ZA OSKRBO NA DOMU

Tokrat sem se pogovarjal s prostovoljko I. S., ki svojega celega imena javno noče izdati. Prostovoljno delo opravlja na Zavodu za oskrbo na domu.

Koliko časa ste že prostovoljka in koliko zaslužite s tem?

Tri leta. Zadnje leto in pol sem plačana sto evrov na mesec, prej pa sem delala zastonj.

Kaj pravzaprav počnete kot prostovoljka?

Družila sem se z neko starejšo gospo, imela je 99 let, v bistvu je bila nepokretna. Večinoma sva se pogovarjali. Nisem ji kuhala niti pospravljala. Imela je hojco in jo je bilo denimo treba pospremiti na stranišče. Po stopnicah ni več mogla hoditi. Za kakšne igrice pa so se ji preveč tresle roke. Tudi človek ne jezi nisva mogli igrati. Pač ni bila zmožna.

Ves čas govorite v preteklem času. Mar ji ne pomagata več?

Prišlo je do neke nepredvidljive situacije in »moja« babica je na žalost umrla. Trenutno sem na čakanju. Najbrž bom dobila nekoga

drugega oziroma kakšno podobno delo, ne vem.

Ste zadovoljni s svojim delom?

Vsekakor. Vendar bomo videli, kako bo v prihodnje. O tem, ali bo delo težje ali lažje ne razmišljam, saj sem bila z delom do zdaj izredno zadovoljna.

Boste delali naprej tudi v primeru, da vam vzamejo dodatek na delovno aktivnost?

Nikakor. Delam zato, da »zaslužim«. Denar se potrebuje za preživetje. Čeprav je zaslužek zares majhen, pa je za skromnega človeka dovolj, da je sit in oblečen.

Koliko ur morate oddelati tedensko?

V pogodbi imam napisano najmanj štiri ure tedensko. Vendar vam ne znam točno povedati. Enkrat več in enkrat manj. Večinoma je več ur, kot jih je dogovorjeno po pogodbi. Saj si človek lahko predstavlja, da smo ljudje socialna bitja, in ko nekdo potrebuje pogovor, ura ne obstaja.

Kdo vse bi lahko bil_a prostovoljec_ka?

Če gledam na svoje delo, potem vsakdo, ki si želi pomagati starejšim in onemoglim. Vsakdo, ki ima potrpljenje za delo z njimi.

Mislite, da bi tako delo lahko opravljali tudi tisti, ki nameravajo ukiniti plačano prostovoljstvo?

Seveda. Če so nam sposobni pobrati denar, bi morali po mojem mišljenju znati delati tudi s starejšimi in onemoglimi. To je moje mnenje. Naj poskusijo s tem delom in nato odločajo. Naj pomislijo, da zna priti čas, ko bodo tudi oni potrebovali pomoč.

Zaključek.

Dobro, denar nam bodo vzeli in ga najbrž dali sebi ali pa tudi ne. Vendar je treba vedeti, da prostovoljcev_kam manjka in da le-ti naredijo dosti več dela kot mnoge uradne službe. Če se jim pa zato izplača nekaj malega denarja, je to le pozitivno. Tega denarja pa spet ni toliko, da bi kdo lahko obogatel.

Intervju pripravil Taubi

OBVESTILO!

Ugante, kdo ma ta let avtomata!
Tako je! Uradno sm padla drugi
letnik srednje šole! Zdej sm kao
šokirana, žeprov je blo garant že
februarja... nism ponosna na svoja
dejanja... ampak angleščino mam
5... grožno, vem. Športne stvari mam
na obvestilu o neuspehu, kr smeji
se mi.

Uokvirila si bom spričevalo, tale
res presega vse moje dosežke v
lajfu. Uglavniem, cheers to that.

Zdej moram še fotra it
obvestit. Pa rešilce. Da ga poberejo
kr takoj.

A se je že kak starš odreku otroka,
če je ta diplomiran kreten?

Sej bom odlična nasledn let.

Pa naj mi dajo prepoved v
žmauca hodt.

OZNOJENO JUTRO

OZNOJENO JUTRO NEDOKONČANIH SANI,
V NOV DAN SE KOTIJO MISLI VSE MEDLE,
NIZ OBČUTIJ PREPLAVLJA NOTRANJO RAVAN,
KAR V DAM SE OMOTIČNIM SANJARIJAM.

OGLEDALO STRMI VAME, V MOJO PODOBO,
POMEČKAN OBRAZ, DELUJEM SI GROBO,
SE PRITAJENA TESNOBA ZRCALI NA NJEM,
SKOZI REŽE VEK SE BEREM, VASE ZREM.

POŽIREK KAVE POŽENE OKAMNELO KRI,
KAR JE ŠE PREJŠNJI HIP SPALO, ZDAJ OŽIVI,
NOZDRVI MRMRRAJO PESEM NOVEGA DNE,
BESEDE MOLČIJO, NAJ ŠE MALCE POSPE.

BARJANSKI

ZIME DIH

Počivaj,
jezero,
v tihoti.

Počivaj
v svoji
otožni
že samoti.

Počij
zdaj ti
in zdrkni
v svoj hladni,
beli sen.

Naj šumenje
moje
nič ne moti
tvoj'ga spanca
bridko šelestenje.

Ko še
sveže
koprnjenje
nagiba
se v večno temo,
nemi mir.

GAJ JC, 19. 8. 2019
www.klicsrca.com

Obalne ptice:

TUKAJ IN ZDAJ

ODLOMEK IZ KNJIGE ZAUPAJ ŽIVLJENJU

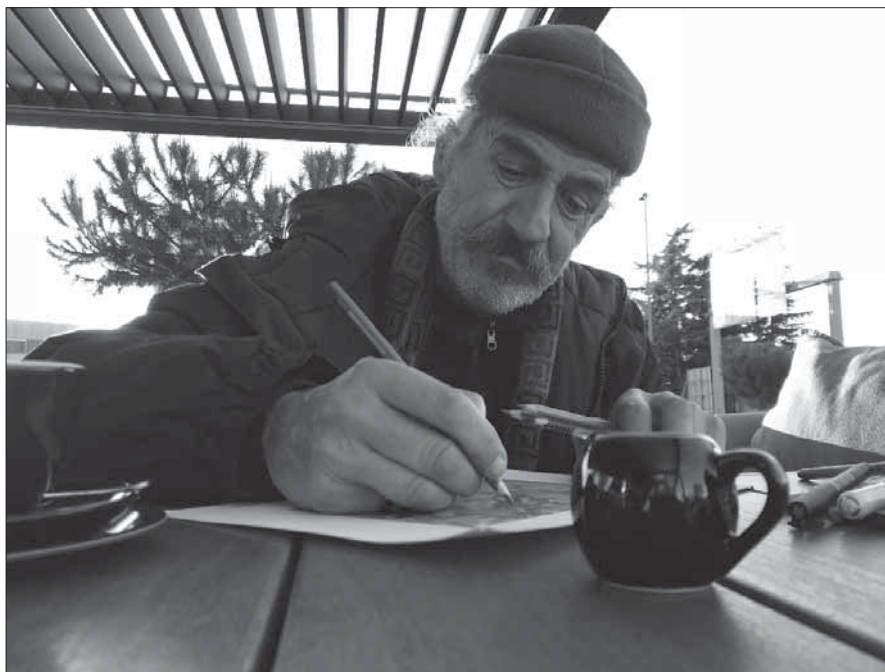
Imam prijatelja, Gorazda.

Slutila sem, da je na klopci, tisti kot po navadi. Želela sem si, da se srečava. Hodim, razmišljam in opazujem. Ritem in utrip mesta, ljudi in različna dogajanja. Tam je, bosih nog s podlago od časopisa, lasmi spetimi v siv čop in nogavicami, ki se mu sušijo na oleandru. Sedi in je srečen, gleda morje, opazuje ljudi. Prisedem in se razveseli in jaz pomirim. Spet ta iskren nasmeh, stisk roke in najin pogovor, ki je takoj in neverjetno usklajen. Povem mu, da me muči ta nesvoboda, ta svet, ves umeten, hiter. Ko gledam ljudi, ki strežejo hrano in pijačo, vsi utrujeno, brezvoljno in za tisto malo plačila. Bolj ko gledam, bolj so ljudje prazni. Brez odkritih odnosov med seboj, brez svobode, ne odločamo se po svojih interesih. Slikamo hrano in objavljamo na socialnih omrežjih, ker je moderno in želimo pokazati, da smo nekaj vredni, ker nekje smo, ker lahko. Ubogi smo, saj nihče nikogar iskreno ne spoštuje, vsi samo opominjamo, kaj in kako, in veliko se nas utaplja v lastni žalosti. Kaj je z nami ljudmi, ga vprašam. Zakaj si sami ustvarjamo svet, v katerem nismo srečni, in si dejansko samo to želimo in plačujemo še tisto, kar imamo, da bi nam nekdo pokazal pot do teh občutkov? To pomeni, da smo ljudje zgubljeni in ves čas nepotešeni? Kje je smisel živeti, kaj početi?

Tamara, to je program. Za popizdit.

Manipulacije posameznika, da služi interesu kapitala te družbe. Ljudje so poneumljeni, zato se ne zavedajo sebe in lastne identitete. Bistvo življenja je uživanje na poti od rojstva do smrti in pomemben je ta trenutek zdaj, ki ga imaš, na klopci. Z mano. Tu sva. Nič se ne sekiraj, za nič. Bistvo družbe je, da samo sledi, da se zatira sožitje ljudi in njihovih želja, tlačijo se sposobnosti in produkcija dobrin, ker je vsega dovolj za vse. Strah jih je, saj če bi živeli tako, bi imeli ponižnost in ne nadutost posameznika, ostali bi njegova energija in ustvarjanja za skupno dobro vseh. Če bi se vsi ukvarjali z zavestjo ljudi, samega sebe, bi imeli čisto drugačen planet, kot je danes. Padla sva v debato in ni naju motilo nič. Uporabljava in govoriva enak jezik s podobnimi besedami. Gorazd, zakaj imaš časopis pod nogami, beton je topel? Ker mi je lepo, želiš tudi ti malo? Vlado Kreslin za podlago, nimaš kaj. V smehu mi pove, da bi meni dal drugo stran, če želim, ampak mu jo kasneje vrnem, ker je križanka še za rešit.

Ne bi se mogla bolj strinjati, da je interes za

Gorazd

Foto: osebni arhiv

kapitalom največji problem tega sveta. Vse se vrti okrog denarja in imetja. Imel bi, kupil bi, rabim. V bistvu nam prodajajo zgodbe za male otroke. In mi verjamemo in se reproduciramo in krog novega potrošništva je spet sklenjen. Priti, biti, se reproducirati in iti. Po svoje brez veze ali nekomu bistvo obstoja, da svojo vrsto spraviš naprej. Tako ali drugače, vsak po svoje, da ali ne, vsak se sam odloča, kako in zakaj ter kdaj. Vem, da je potrebno, lepo in neizogibno tudi kupiti marsikaj, marsikdaj. Vendar prevečkrat kupimo, ker mislimo, da potrebujemo. V resnici nasledimo na reklamo, pravljičo, zavito v celofan, in stvar, ki si jo želimo, vendar ne nujno tudi potrebujemo. Od nekdanje se prodaja zgodba, zato se vsak sam opredeli, ali ji bo verjel ali ne.

Gorazd je že več let brezdomec, ki je vedno, ko ga srečam, urejen, počesan in njegova posebnost je, da ima s seboj vedno svoj stekleni kozarec. Za cigarete ima vedno pripravljen pepelnik. Ne sodim, ne primerjam in ne obtožujem ga za nič in on mene ne. Nikoli ne prosi za denar, vedno me navduši in pove kaj, kar mi olepša, osmisli dan ali več dni. Pametno pove, veliko ve in je zelo razgledan. Razmišlja široko, odprto in velikokrat mnogo bolje kot nekdo z veliko certifikati in nazivi. On živi življenje. Po svoje in kvalitetno. Živi z danes na jutri in tudi ko sediva v tišini, gledava morje in samo sva, je dobro, prijetno in vredno. Vprašam ga: Kje si zdaj ti? S tem sem mislila, kje biva. In odgovori: Tukaj, v Izoli. Me ne vidiš? Jaz vem, da bom živel do svoje smrti. Samo to vem, kje, me ne zanima.

Je popolnoma vseeno. Vse je ... in rečem *minljivo* in on *nepredvidljivo*. Minljivo in

nepredvidljivo. Prav zares nikoli ne vemo, kaj bo jutri, niti kaj čez dve uri, kje je še jutri. Zato užij ta trenutek zdaj. Ta trenutek. Nič drugega ne obstaja.

Danes mi podari sliko, ni prvič. Gorazd je namreč velik umetnik, naslikal je že preko 600 del in današnja slika se imenuje *Magični prostori*. Prav zares imava svoj magični prostor, tudi fizično s pogledom na morje, in po navadi se srečava prav tam, no, tukaj. Kjer sem zdaj obsedela in zapisala nekaj besed. Ne ve, kaj bo še naredil in ustvaril. Bomo videli, reče. Imam ideje, ne revolucionarnih, ampak ... Bo, če bo, ali pa ne, pusti zdaj ... Ta trenutek obstajaš, vse ostalo je iluzija.

Vse imaš, ko imaš višjo stopnjo zavesti ... kot midva zdaj. Tudi ko nimaš nič, imaš vse. Saj ti to razumeš, ker imaš. Hvala, da si prisedla, ljudje, ki gredo mimo, ne vedo, kar veva midva. Zelo sva vesela in hvaležna, da sva se spoznala. Loči naju samo 33 let razlike, rojstni dan imava tri dni narazen, to sva ugotovila že nekaj časa nazaj. In srečava se vedno, ko je tako namenjeno in kadar si imava kaj dati, izmenjati.

Gorazd ima tudi mobilni telefon. Imam njegovo telefonsko številko in on mojo, vendar se nikoli ne kličeva, še nikoli se nisva. Samo srečava se in si poveva dve ali tri. Hvala za družbo, reče, grem spat. Gorazd, kam, če smem vprašati? Ko mi pove, ugotoviva, da sem si kak teden nazaj sposodila njegovo klopco za takratno branje knjige. Se nasmehne in pove, da sem dobrodošla, ko jo potrebujem. Vse je moje in tvoje in nič ni naše.

Tamara Andrašič, Društvo SVIT
Koper

Foto: osebni arhiv

Gostujoči kolumnist:

Vito Flaker

UROK RDEČE LUČI

020
KRALJI
ULICE

Užitek, ugodje poletne Ljubljane je, da je prazna. Ulice brez prometa, ljudje, ki se jim ne mudi, spominjajo na neke druge čase – v preteklosti ali v prihodnosti. Prazen, negnečni prostor, po katerem se je carsko peljati s kolesom, odkriva paradokse in absurde, ki se sicer skrivajo v gubah gužve.

Lahko vidimo ljudi, ki stojijo na obeh straneh prazne ceste in čakajo, da se jim na semaforju utrne zelena luč. Eni gledajo v svoje pametne telefone, drugi na displej na drugi strani ceste, ki odšteva sekunde do prostega prehoda. Nihče ne pogleda levo in desno, kot so nas učili – ali prihaja kakšen avto (ali pa če je kje kakšen policaj). Zatopljeni v virtualno stvarnost pravil, ki jih ponazarja semafor, čakajo na vrelem soncu na zeleno luč.

Ne živijo v dejanskem svetu prometa, saj prometa ni – preselili so se v navidezni svet pravil. Pa ne zgolj zaradi tega, da bi se izognili sankcijam (saj ni ne avtomobilov ne policajev), temveč zaradi užitka, bolj lagodja. Ni se treba odločati. Pa ne gre za odločitve, ki bi bila tvegana, saj prometa ni, gre za breme samega odločanja. Varnost, ki jo dobimo kot nagrado za potrpežljivo čakanje, je dvojna. Varnost pred avtomobili, ki jo že itak imamo, saj jih ni, in varnost, ki jo dobimo s tem, da nismo naredili ničesar narobe, se narobe odločili.

V odsotnosti prometa se »semafor« preobrazí iz nosilca znaka v nosilca pomena (semafor → logofor). Prav posebnega pomena, ki preobrazí udeleženca prometa, ki mu v gneči pokaže pristo pot, v udeleženca v nečem večjem. Včasih je namreč nekdo, ki je prečkal ulico ob rdeči luči, pogosto sprožil plaz posnemovalcev, eksodus, ljudski upor zoper absurd čakanja ob prazni cesti. Zdaj občinstvo čudno gleda osamljenega prestopnika (ceste). In uživa v pripadnosti razreda (ali črede) ubogajočih.

Včasih so nas učili, da naj bi bilo vse dovoljeno, kar ni izrecno prepovedano. Zdaj nas birokrati pogosto podučijo, da je vse, kar ni izrecno predpisano, prepovedano. Za vsako (javno ali uradno, pa tudi vsakdanjo) odločitev potrebujemo pravno podlago, zakonski okvir. Ni nam treba presojudati, ali bomo storili prav, komu bo naše dejanje koristilo in ali bo komu škodilo, temveč ali je zakonito ali ne.

Pogosto birokratske postopke utemeljujejo, češ da varujejo šibkejšo, da se z njimi izenačimo pred zakonom. To je res njihova plemenita, skorajda robinhoodovska značilnost. Taka pravila so potrebna. Odpravljajo krivice, preprečujejo ali popravljajo diskriminacijo. Razglasijo človekovo šibkost v spopadu z močjo, silo (Macht) sistema. In jo hkrati okrepijo.

Ko sem nekoč tako bedasto v Angliji čakal na zeleno luč na prehodu za pešce, so mi razložili, da tam prehod čez cesto ob rdeči luči za pešce ni prekršek (je pa za avtomobile). Semafor varuje pešce, jim v spopadu z jeklenimi stroji daje možnost, da pridejo čez cesto. Če prečka cesto ob rdeči luči, sta tveganje in odgovornost njegova ali njena.

Pravila, ki zagotavljajo več moči šibkim, so v srcu družbene pravičnosti in socialnega dela med glavnimi orožji in orodji za boljše življenje tistih, ki jim gre slabo, ki so jim vzeli moč. A imamo v socialnem delu vsaj tri težave pri tem, ko jih uporabljamo: kaj lahko se zgodi, da prevlada perspektiva močnejšega; pogosto prav s postopki uveljavljanja pravic šibkejših ljudi opredmetimo in postavimo v nevhvaležen položaj, in ne nazadnje – človeško življenje je tako kompleksno in nepredvidljivo, da ga ne moremo zajeti in uravnavati s še tako dognanimi pravili.

Pravila namreč uporabljajo tisti, ki imajo moč jih uporabiti. Tisti,

ki imajo moč, pravila interpretirajo in selektivno uporabljajo tista, ki so jim v korist. Tako socialni delavci in delavke pogosto »nasedejo« interesom močnih in pozabijo na pravice šibkih. Socialno delo zdaj usmerjajo v vlogo varuha interesa močnejših, državnega premoženja, in ne pravic prikrajšanih. Bolje se je zmotiti v škodo uporabnikov kakor v škodo države in sistema. S formalnimi postopki človekovo bedo (in norost) ne le formaliziramo, pač pa tudi objektiviziramo. Človeka s postopki preobrazimo v stvar, v predmet, ki ga je treba »procesirati« in na koncu tudi nekam postaviti (premestiti, vključiti). S tem ga tudi označimo kot človeka, ki ni sam sposoben poskrbeti zase. Človekova značilnost, ki je pravzaprav naključna (duševna, finančna, socialna stiska), pa postane ključna za to, kako nekoga dojemamo kot človeka. Sčasoma tudi zares postane bolj predmet (postopkov) kakor človek (dejanj).

Družbeni stroj potrebuje socialno delo za delovanje v nestandardnih, novih, kompleksnih in nepredvidljivih situacijah – tam, kjer preprosta pravila ne zajamejo kompleksnosti človeškega življenja, tam, kjer je treba ustvariti nekaj novega, tam, kjer je treba kaj narediti, da se človeku izboljša življenje. V tem je socialno delo protibirokratsko, često mora tudi kršiti pravila, da bo človeku bolje, spregledati rdečo luč. V New Delhiju so semaforji samo za okras, nihče jih ne upošteva, ustvarjajo zgolj kuliso vlemesta. In vendar promet teče, je varen. Udeležba v prometu sta neprekinjena komunikacija in pogajanje. Hupa ni opozorilo nekomu, da ga je polomil, temveč znak navzočnosti, prošnja za pozornost, predlog za skupno delovanje.

Socialno delo ima odgovore na te zagate – zagovorništvo, perspektiva uporabnikov, univerzalizacija dajatev (univerzalni temeljni dohodek namesto denarnih pomoči, ne pogojevan dostop do storitev – kot na primer brezplačni prevoz, ki ga uporabi pač tisti, ki ga potrebuje) in preobrazba postopkov iz ceremonij ponižanja v proslave napredovanja.

Reorganizacija centrov za socialno delo bi morala v novo organizacijsko strukturo vgraditi prav take pristope in načela. Zgodilo pa se je nasprotno. Pričujoča reorganizacija krepi postopkovno perspektivo in onemogoča uporabniško, krepi ceremonije ponižanja in se vzpostavlja kot sistem nadzora in discipline. Daje prednost pravilom in upravnim postopkom pred pogajanjem, poskusi in dialogom. Dela socialne delavce podložne računalniškim programom in ne mandatu, ki jim ga podelijo uporabniki. Če bo ta operacija uspela, bomo ugotovili, da je pacient mrtev. Umrlo bo socialno delo, hiral bo dejanska solidarnost, mrtvih pa bo, neposredno zaradi tega, tudi nekaj ljudi. Živela pa bodo pravila in z njimi Krpan (računalniški program na centrih), ki se bo v večnosti boril z navideznimi Brdavi.

Pravila nam sicer dajo ščepec občutka urejenosti kaosa, ki ga imenujemo življenje. Kolikor je poskus vnašanja reda v nekaj, kar nima pravil – ali pa ima predvsem svoja imanentna – obsojen na neuspeh, pa nam ne daje le videza urejenosti, daje nam tudi virtualno zatočišče, varnost. Ki pa je odkrenjena od dejanskega življenja. V virtualni samoti lahko uživamo v svoji individualnosti, smo zadovoljni sami s seboj in ni nam treba občeati z drugimi (saj so to že storila pravila pred nami). Smo pa s tem odstopili moč odločanja nekomu drugemu, jo investirali v nepregleden tok prosto lebdeče družbene moči, ki samodejno upravlja z nami, seveda v dobro tistih, ki so pri koritu.

SLADKOST

POZNAŠ NAPEV, KI TI DVIGNE KOCINE?
VONJ, KI RIŠE SPOMINE...
TO GLADKO DRSENJE NOVIH SVEŽIN,
TO NEVIDNO POT ČEDNIH VRLIN.
TER TA POPOLNI UJEM BEŽNIH TOPLIN.

KATJA ZGOZNIK

Foto: Sandra Požun

Kraljevi recenzor:

KINODVOR: ONCE UPON A TIME IN HOLLYWOOD

»Od vedno sem bla fan Tarantina. Po mojem je bil njegov prvi film, k sem ga gledala, Pulp Fiction, čeprav je mel že prej vzun Reservoir dogs. Enkrat smo nekje gledali Pulp Fiction in so me skor ven iz fleta vrgli, ker ne znam gobca skup držat in sem na pamet že vnaprej vse dialoge govorila. Po mojem sem ta film gledala ene devetkrat. Ostalih njegovih sicer nisem gledala glih tko obsedeno, ampak Quentin je Quentin. Odfukal šolo in rajš delal v videoteki. Na začetku kariere je rekel, da bo posnel deset filmov, in to je to. Ker on šteje Kill Bill (dva dela sta) kot en film, jih ma trenutno devet posnetih. Zadnji je Once upon a time in Hollywood. Kinodvor je bil tko prijazen in je častil dve karti. Sem šla vsa vesela in zajebala zadnjih štirideset minut filma, ker me je en čuden bronhitis uhvatil in sem skor izdihnila sred polne kinodvorane, zato sem rajš ven spizdila. Film je drugač dolg 2 uri 40 minut. Brez veze, da vam preveč povem. Igra vseh je top, Leonardo di Caprio igra spet vrhunsko. Pač klasičen Tarantino. Če hočte gledat Rambota, pol ne it tega gledat. Bistvo so inteligentni dialogi. In kot vedno muska na nivoju za vsako sceno. Ker sem zamudila na žalost baje najboljši del, torej konec, si ga morm seveda še enkrat nujno pogledat. Ker sem šele čez par dni dojela, kok dobr film mi je bil. Pa čeprav brez konca. A Kinodvor še kej časti?

Tereza Vuk

Instagram

GLEDALIŠČE GLEJ: PODGANE (SODELUJEJO KRALJI ULICE)

V torek, 2. septembra, sem si ogledala predpremiero predstave Podgane v režiji Marka Čeha. Predstava je ustvarjena po motivih drame Hinkemann avtorja Ernesta Tollerja. Predstava se začne pred vhodom v gledališče, gre za množično sceno, v kateri smo priča javnemu prerekanju anarhista, socialista in katolika, med občinstvom pa so razpršeni člani ljudstva, revni, ki od sebe ne spustijo glasu. V tretji sceni so me presunili groteskni ponavljajoči se prizori, ki so prikazovali bedo revnih, ki je potisnjena na rob družbe. V meni so vzbudili občutke nelagodja in ujetosti v dan, prostor in situacijo. Napetost se sprosti, ko se premaknemo na ulico, kjer se odvija zadnji prizor predstave. Zadnji prizor je bil zaradi dežja prekinjen. To prekinitev sem si osebno razložila kot simbol, da danes še vedno lahko izberemo, v katero smer bomo šli kot družba, v strah, sovraštvo in marginalizacijo ljudi, ali bomo imeli dovolj poguma in znanja ter svojo prihodnost gradili na solidarnosti in sprejemanju različnosti.

Irena Bilčič

Ponavljjanje slik, gest, besed – ponavljanje zgodovine? Grozljiva preteklost ali cirkuški absurd današnjega časa? Tesnoba ob smradu, podganah in iznakaženih pojavah ali posmeh že nešteto krat slišanim frazam leve, desne, pa tudi tiste nekje vmes ... Ne veš, ali bi najraje hitro odbrzel mimo neprijetnih podob ali počasi (sicer s primerne razdalje) spil požirek šnopsa in čakal, kaj vse se še lahko zgodi.

»Spomnim se, ko mi je znanec predlagal, da bi igrala v gledališki predstavi z naslovom Podgane. Prestrašena in negotova, ali bom sploh zmogla, sem najprej oklevala, na koncu pa le pristala na prijateljeva prigovarjanja. In povem vam, da mi res ni žal, da sem se poskusila kot igralka. Moram priznati, da sem se že po prvem srečanju z režiserjem in drugimi delavci iz Gleja kaj kmalu navdušila. V sproščenem in veselem okolju sem se počutila odlično, zato sem tudi polna vneme šla novemu izzivu naproti. Ker je bil naš prizor zgrajen iz amaterskih igralcev, ki so po večini v igralske vode vstopali prvič, je bilo potrebnih kar nekaj vaj, na katere sem neučakano hodila. Hitro sem spoznala, da je menjava okolja in ljudi dobro dela name. Prav to sem tudi potrebovala.

Foto: Marko Čeh

Resno smo delali na posameznih vlogah, a se pri tem tudi iz srca nasmejali. To je bilo nepozabno delovno okolje in krasna izkušnja, ki bi jo z veseljem ponovila. Rada bi se zahvalila ekipi Gleja, režiserju Marku Čehu, profesionalnim igralcem, Hani in seveda znancu, ki me je prepričal o sodelovanju, kajti če bi to priložnost zamudila, bi mi bilo presneto žal. V upanju, da bomo v bodoče še kdaj sodelovali, pošiljam tople objeme vsem zgoraj omenjenim.»

Hana in Špela

FEKK – MEDNARODNI FESTIVAL KRATKEGA FILMA

FEKK je v Ljubljani potekal med 19. in 24. avgustom v Kinoteki, Kinodvoru in na travniku muzejske ploščadi na Metelkovi, kjer je platno pod nebom in zvezdami privabilo številne ljubitelje filma na ta brezplačni dogodek najkakovostnejših vsebin kratkomontažnega filma. Peto leto zapored je zanj ponovno poskrbel vesel, ustvarjal in discipliniran organizacijski zborček, letos tudi s prijateljsko ekipo Kratkega reza.

V rubriki Pametno šteje smo si ogledali filmska dela, ki so bila prejšnje leto nominirana za nagrado Evropske filmske akademije ali pa so zmagala na prestižnih filmskih festivalih, kot so Benetke, Locarno, Rotterdam ali Clermont-Ferrand. Porcijo glamurja in slave sta predstavljala sklopa kratkih filmov iz domačega arhiva FeKK Ženske in FeKK Praznik, ki vključujeta kratke filme iz Slovenskega filmskega arhiva in slavita slovenske ženske ter predstavljata naravo folklorne in praznovanja v Sloveniji v najširšem smislu. Prav tako je v tekmovalnem delu občinstvo razvajalo 32 filmskih upodobitev z našega in 23 z drugega nekdanjega jugoslovanskega območja. Ob tem sta se nam na odru predstavila srbska režiserka Jelena Gavrilović in osrednja osebnost jugoslovanske retrospektive kratkih filmov Dušan Makavejev.

FEKK je postregel tudi s programi festivala IndieLisboa, enega izmed vrhunskih evropskih filmskih festivalov s šestnajstletno tradicijo in programom Vzhodno od raja, ki so prikazovali najboljše kratke filme iz držav, ki so po izbranih tematikah in produkcijskih pogojih sorodne državam s področja nekdanje Jugoslavije in ki so jim bili letos posvečeni animirani kratki filmi. Poleg tega so se projicirali tudi mnogi domiselni nizkoproročanski kratki filmi delavnice Luksuz produkcije. Na Zavodu za sodobno umetnost je potekalo Srečanje z analognim filmom ali Prigode

srebrovih halogenidov produkcije Klubvizija iz Zagreba, v Kinodvoru pa so v kinu virtualne resničnosti predvajali 360-stopinjske filme pod skupnim naslovom Nova intenziteta zgodb. Na strokovno-profesionalni delavnici ProFeKK se je bilo možno pogovarjati s predstavniki različnih evropskih in svetovnih festivalov in se ob predavanjih osredotočiti na temo festivalske identitete in prihodnost festivalskih povezovanj. Udeležil se je tudi dvodnevni strokovni seminar v soorganizaciji zavoda Motovila in društva Kraken z naslovom Izzivi in priložnosti produkcije mednarodnih filmskih festivalov. Med festivalom je potekala filmskokritična delavnica Ostrimo pogled na FeKK-u, v sodelovanju s produkcijsko ekipo EnaBanda je nastala scenaristična delavnica Kratka scena, namenjena razvoju scenarijev kratkih igranih in animiranih filmov, prisotna je bila tudi delavnica za slovenske organizatorje mednarodnih filmskih festivalov Praznujmo raznolikost! Imeli smo se čudovito. Še kaj več o poletnem FeKK-u si lahko pogledate na spletni strani ali na Facebook profilu. Ekipe festivala se najlepše zahvaljujem za podarjeno vstopnico.

Jan Omahne Femec

023
KRALJI
ULICE

KVALIFIKACIJE ZA EP 2020: SLOVENIJA 3 : 2 IZRAEL

Kot rojen Jeseničan in v mlajših letih tudi sam igralec sem si za prvi šport izbral hokej na ledu. Nogomet imam rad, a hokej bo, kar se ekipnih športov tiče, pri meni vedno na prvem mestu. Pred obračunom reprezentanc Slovenije in Izraela si še nobene tekme nisem ogledal v živo. Za prvi ogled bi si težko izbral boljšo tekmo, saj je bil po nepričakovani in zasluženi zmagi nad Poljsko vložek visok in tudi Izraelci niso imeli nobenega namena poceni prodati svoje kože. Tekma je bila razburljiva, zmagala je ostala doma in po takem večeru lahko rečem le: *Kdaj je naslednja tekma?*

Po veliki petkovi zmagi nad favorizirano reprezentanco Poljske stadion sicer ni bil razprodan, a kar lepo poln. Kar veliko gledalcev je bilo očitno pravih navijačev, saj se je celo tekmo na Stožicah pelo in navijalo. Res sem si izbral najboljšo možno tekmo za prvi ogled. Razen popolnega mrka v prvi polovici drugega polčasa je slovenska reprezentanca odigrala odlično tekmo. Od igralcev so me najbolj navdušili Josip Iličić, ki je bil kreator vseh nevarnih slovenskih akcij, strelec dveh zadetkov Verbič, izpostavil bi pa še Jureta Balkovca, ki je vstopil v drugem polčasu in poživil igro na levem boku. Edino Jasmin Kurtić mi je ob njegovi kardinalni napaki dvignil pritisk, a tudi

Vir: NZS, Facebook

on je – razen te napake – prikazal solidno predstavo. Navdušil me je celoten navijaški utrip nogometne tekme. Impresioniran sem bil tudi nad samim stadionom in že nestrpno pričakujem naslednjo tekmo. NZS se zahvaljujem za podarjene vstopnice.

Čuri

Kje bomo pa jutri spali?:

ŠTUDENTSKA STANOVANJSKA PROBLEMATIKA

AKADEMSKI KOLEGIJ ŠTUDENTOM

024
KRALJI
ULICE

Septembra so se mnogi študentje namesto z vprašanjem, kako čim bolj uspešno dokončati svoje študijske obveznosti, ukvarjali z vprašanjem, kje bodo spali in prebivali to študijsko leto. Študentje v Ljubljani se vsako leto težje spopadajo z odgovorom na to, kje bodo jutri spali.

Subvencioniranih nastanitev za študente je v Ljubljani glede na število študentov bistveno premalo. Primanjkljaj je vrhunec dosegel v študijskem letu 2018/2019, ko je več sto študentov ostalo brez obljubljenih ležišč v študentskih domovih. Glede na to, da na tem področju v zadnjem letu ni bilo narejeno nič, je za pričakovati, da bodo študente iste more morale tudi to študijsko leto. Zaradi prostorske stiske znotraj študentskih domov so se prisiljeni na predavanja voziti od doma, bivati po hostlih in plačevati turistično takso ali pa se prepustiti nemogočim razmeram na najemniškem trgu. Država in mesto Ljubljana, ki naj bi bila univerzitetno mesto, glede nastale situacije še nista ukrepala. Nasprotno – v času, ko študentskih nastanitev že tako primanjkuje, se je Mestna občina Ljubljana odločila študentski dom Akademski kolegij z 203 najugodnejšimi ležišči zapreti. Na ta račun so morali ukiniti tudi 200 nastanitvenih pogodb znotraj študentskih domov za tuje študente. V naslednjih letih lahko poleg

Foto: arhiv KBPJS

vse večje množice slovenskih študentov na ljubljanskem stanovanjskem trgu pričakujemo tudi toliko več tujih. Posledice pa bomo občutili prav vsi prebivalci Ljubljane. Ravno študentje so namreč tisti, ki iz stiske preplačujejo stanovanja in se hitro sprijaznijo s kratkoročnimi pogodbami. Nereguliran stanovanjski trg se temu v prid oderuškim najemodajalcem prilagaja. Če se odnos mesta in pristojnih institucij do študentov ne bo spremenil, se bodo trendi dviganja najemnin in krajsanja pogodb samo še dodatno krepili, medtem ko študentje zaradi vselej prisotne

bivanjske negotovosti in finančnih težav ne bodo mogli v miru študirati. Z namenom opozarjanja širše javnosti in oblasti na to problematiko so se študentje in njihovi podporniki 14. avgusta zbrali pred mestno hišo v Ljubljani, kje so se skupaj učili brez strehe nad glavo. Prav študentke in študentje, ki prebivajo v študentskem domu Akademski kolegij, so bili prvi pobudniki skupščine Kje bomo pa jutri spali?. Na povabilo k pogovoru o stanovanjskih težavah, s katerimi se srečujemo v Ljubljani, se je odzvalo veliko več ljudi z različnimi, predvsem slabimi izkušnjami na najemniškem trgu. Skupščine od takrat naprej potekajo redno, in sicer skoraj vsako sredo zvečer. Člane skupščine združujeta nemoč, da bi si na trgu zagotovili varno in trajno namestitev, ter močna želja, da bi na tem področju kaj spremenili. Če se tudi ti srečuješ s to problematiko ali nas želiš podpreti v boju za dostopna stanovanja za vse, se nam pridruži na redni skupščini ali kakem drugem dogodku. Več aktualnih informacij o dogajanju dobite na Facebook strani Kje bomo pa jutri spali?.

Marija in Irena

Foto: arhiv KBPJS

Izza rešetak:

REZERVAT: DNEVNIK OBSOJENCA 0-118/2015

Ta dnevnik je resnična zgodba življenja v ZKPZ Ljubljana, Povšetova ul. 5. Pisati sem ga začel 26. 4. 2015. Naj vam bo v veselje brati ga in naj vam nekaj da, kaj koristnega. Glede na to, da se najde v njem tudi kaj nepojasnjene, čudnega, nedorečenega, naj vas ne bo sram. Vprašajte. Moj elektronski naslov vam je vedno na razpolago: taubi66@gmail.com.

Ponedeljek, 11. maj

Bojim se, da se mi bo strgalo. Nisem rasist, ampak dve osebi v sobi me ubijata. Kot bi me z macolo mlatila po možganih. Druga mentaliteta? OK. Samo jaz nisem in ne bom na njunem nivoju, kamor kot da bi me hotela potegniti. Ne vem. Bojim se. Ta dva me znata tako povoziti, da bom moral začeti jesti tablete, preden nekomu ne zlomim stola na glavi. Nič se jima ne da dopovedati. Zdaj moram denarnico in tobak ponoči skrivati pod jogi. Hrane pač tja ne morem skriti. Pritožiti se paznikom, zaposlenim pa je utopično, sami uredite v sobi, je njihov odgovor. Pizda! Že sam s seboj imam toliko problemov, pa naj urejam še njune. *Nein danke!* Nimam moči za to in nisem robot. Vendar če bom še dolgo z njima v sobi, se zna zgoditi marsikaj. Darja mi je po telefonu razlagala, da nisem naredil prav, ker sem enega zgrabil za vrat. Ampak ko človek enkrat popizdi, mu zavore popustijo, žal.

Danes naj bi se zgodil štrajk sanatorija. Glede na to, da vse v glavnem poznam – tako na videz – sem se odločil priti, bolj zato da vidim, kako bodo to izpeljali. Dalibor me je prepričeval, da pridejo vsi. OK. Tako bom imel opravičilo za obe strani, ne bom se zameril ne varovancem ne zaposlenim (ker bom le eden izmed vseh udeležencev). Toda čim sem prišel ven, mi je bilo jasno, da iz te moke ne bo niti najmanjše žemlje. Bilo nas je le za pet sob. Skratka nič. Takoj mi je postalo žal, da sem sploh šel ven. Eno uro sem sprehajal noge in nazaj v sobo. Zgodilo se je pač to, kar sem tudi pričakoval.

Skupinica samovšečnih nastopačev, ki jih je poln gobec, je napovedovala ne vem kaj, državni preobrat. Potem pa so se pokakali in jih ni bilo niti ven. Organizacija niti za vrtec. Kar na smeh mi je šlo, ko se je po koncu sprehoda vrnil še Dalibor in začel opravičevati to razsulo. Rekel sem mu, naj lepo pozabi na vse in živi dalje, kajti gospodiči niso sposobni niti v sobi organizirati normalnega življenja.

Torek, 12. maj

Predstaviti bi moral najbolj zabaven in atraktiven šport v sanatoriju – vrivanje v vrsto. Pred kantino in v jedilnici se vedno naredi vrsta, saj nas je kar nekaj lačnih. Takrat pridejo na vrsto frajerji, inteligenca, glavarji, skratka butnglavci oddelka. Oni se imajo namreč za preveč pomembne, da bi stali v vrsti in čakali. Če si takrat po naključju nekje spredaj, kar kapljajo mimo in se z blesavimi *Kako si? Že dolgo te nisem videl. Živiš v redu?* postavijo v vrsto pred tebe, a že po dveh sekundah izgubijo zanimanje.

No, danes sem prišel tudi jaz na vrsto. Trije so se poskusili tako vriniti pred mene in ostale. V smehu sem vsakemu pokazal na konec vrste: »Vidiš, tam je tvoje mesto.« Sicer niso rinili

Foto: Najib Kalil, Unsplash

vame ali mi grozili. Toda z očmi so mi dali vedeti, da naj ne pričakujem njihove pomoči. Kaj pa zdaj? Bom propadel in umrl zaradi tega? Seveda so se takoj obrnili na tega, ki je stal za menoj, in ta jih je z nasmehom od strahu posranega psa spuščal pred sebe. Prekleto me zanima, kakšna reakcija bi bila, če bi se to igrice poskušal iti tudi jaz. Vendar ... ne da se mi. Najbolje se počutim tako, da nimam kakšnih velikih stikov z ostalimi, saj takoj pride do: »Posodiš 20 evrov? Imaš cigarete? Nekje moram dobiti malo kave, imaš ti? Vrnem čez dva, tri dni.« Ha! To so pravljice za otroke. Dan vračila se ne zgodi. Nikoli! Tako je moj odgovor vedno *Žal nimam*. Če te izkoriščajo že cimri, s katerimi si v najbližjih odnosih, kaj šele potem ostali z oddelka. Te scene so vsakodneвне, zato se jih že zaradi osebnega miru kar se da izogibam.

Vendar pa sanatorij vseeno vpliva name. Psihično sem v kleti. Totalno zjeban in resno se bojim svoje lastne prihodnosti. Samo če to preživim normalno, si bom le dokazal, da sem še vedno človek. To pa moram dokazati samemu sebi. Moralo mi dvigujejo tisti, ki zunaj mislijo name, in tisti, ki jih lahko pokličem po telefonu. Kako ogromen zaklad je to. Neprecenljiv.

Taubi

RAZVEDRILO

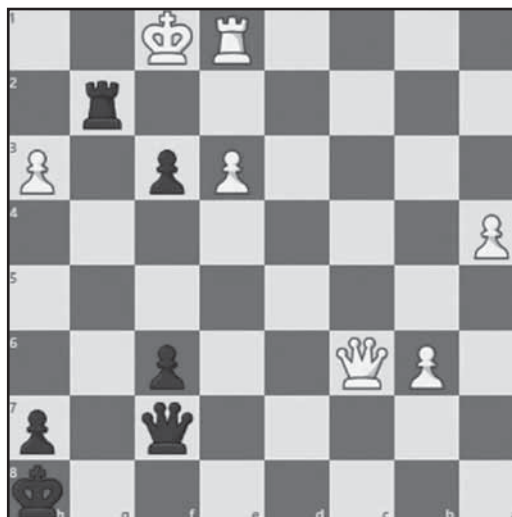
KRALJEVSKA ŠAHOVSKA UGANKA

Iz igre Zizlova Sofia (RUS) – Nemcova Katerina (ČEŠ), Moscow Open 2011.

Na vrsti je črni. Po treh potezih beli preda igro.

Standardni algebrski šahovski zapis: pijon/kmet – brez oznake, S – skakač, L – lovec, T – trdnjava, D – dama, K – kralj, x – jemanje figure, + – šah, ++ – mat, O-O – mala rokada, O-O-O – velika rokada, = – remi/ponudba remija, e. p. – en passant (kmetovo jemanje mimogrede).

Pripravil: JN

REŠITEV JE OBJAVLJENA NA STRANI 30.

026
KRALJI
ULICE

SMS KOMENTARNICA: 030 323 128

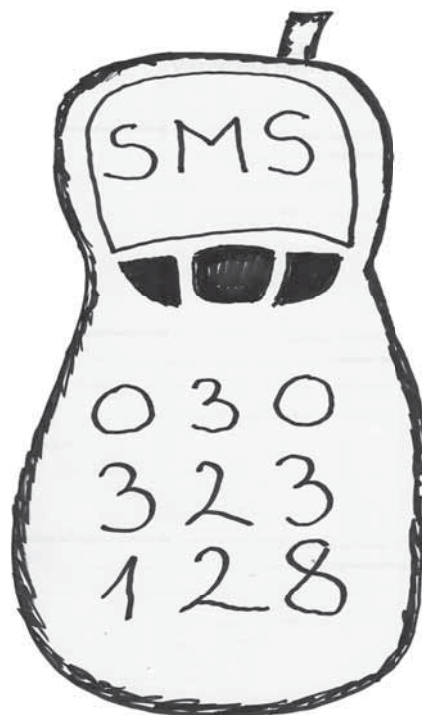
DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 128. VABLJENI K SODELOVANJU!

9. 9. >> Hej, hoi, vedno sem rekla, da nimam časa brati, in sem dajala le prispevek. Zdaj pa se mi je življenje umirilo in sem julija vzela tudi časopis ter bila PRIJETNO presenečena ☺. Nad prebranim sem navdušena in odslej imate novo bralko! Hvala za bogato, pestro in globoko vsebino! Le tako naprej. Jasna

10. 9. >> Pozdravljeni, želim, da svet pomaga vsem brezdomcem. LP P

12. 9. >> Kralje ulice vedno berem. Se posebej so mi vseč Gogijeve zgodbe :) in seveda nova barvna naslovnica. LP

17. 9. >> Anastazia, tvoj prispevek iz septembrske številke me je pretresel. Rad bi ti pomagal. Lep dan. Tomo

**POLICIST USTAVI VINJENEGA VOZNIKA IN MU REČE:
»GOSPOD, PIHALI BOSTE.«
VOZNIK MU NEMUDOMA ODVRNE:
»NE MOREM, RAJE BI BRUHAL, SEM PREVEČ PIJAN.«**

ROBERT ŽERJAV

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK:

OBNOVLJENI TRG REPUBLIKE BREZ KOLESARSKE STEZE

Foto: Miloš Stošić

Foto: Miloš Stošić

Obnova beograjskega Trga republike se je začela avgusta 2018, trajala naj bi 420 dni in popolnoma spremenila prometno ureditev. Ukinitev tramvajskih prog v središču mesta je le ena izmed zamisli. Trg republike je rekonstruiran, tako imenovana *milenijska ura*, ki sploh ni ustrezala samemu Trgu republike, je odstranjena.

Pločniki so izravnani z odsekom za pešce, promet je omejen na 30 km/h, da pa bi se nova prometna ureditev upoštevala, so mestni očetje in arhitekti pustili 700 metrov praznega tlakovanega prostora.

Granitne kocke tehtajo po 25 kilogramov in so največje v našem mestu. »Treba je še postaviti klopi in dvizne stebričke s kamerami,« je dejal podžupan in spomnil, da je rok za dokončanje obnove 1. september.

Velike granitne kocke so precejšen problem, tako za vozila kot kolesarje, invalide, starše z dojenčki ...

Civilno združenje *Ulice kolesarjem* je izvedlo simbolično

Foto: Miloš Stošić

Foto: Miloš Stošić

protestno akcijo, s katero je opozorilo na pomanjkljivosti obnovljenega trga.

Na novi videz trga je veliko ugovorov, vendar je to le estetska plat problema. Druga, veliko pomembnejša stvar, je netransparentnost pri izvedbi projekta. Tudi čas, porabljen za obnovo, je velik problem, saj so bili navadni občani, zlasti tisti, ki so prebivalci tega dela mesta, v okviru prehoda čez gradbišče – ne glede na starost in fizične sposobnosti – prepuščeni sami sebi. Na gradbišču nemalokrat ni bilo niti enega delavca!

Miloš Stošić

BREZPLAČEN DOGODEK: FESTIVAL STRIPA TINTA

Za vse stripovske sladokusce bo med 10. in 12. oktobrom s pestro paleto dogodkov od razstav, predavanj, pogovorov, delavnic, filmskih projekcij in pripovedovalskih dogodkov do stripovskega sejma, risanja in druženja z domačimi in tujimi striparji, poskrbel ljubljanski festival TINTA.

V goste prihaja četverica slovitih mojstrov stripovskega izraza: legendarni britanski stripar David Lloyd, risar znamenite *V for Vendetta*, Belgijec Olivier Schrauwen, trenutno eden najbolj vročih in samosvojih avtorjev v svetu alternativnega stripa, prekaljeni francoski mojster igre svetlobe in senc Marc-Antoine Mathieu, ki

z vsakim svojim delom znova preizprašuje in premika meje žanra, ter Bastien Vivès, eno osrednjih imen nove generacije francoskega stripa.

Osrednji festivalski dogodki bodo potekali med 10. in 12. oktobrom na različnih prizoriščih v Ljubljani, bogat spremljevalni program pa bo poskrbel, da bo stripovsko obarvan domala cel mesec. TINTA se bo razvila tudi v Koper, Kranj in Maribor. Več o programu na <https://www.tinta.si/program/>. Vsi dogodki – razen tistih, ki se odvijajo v Kinoteki – so brezplačni.

028
KRALJI
ULICE

Tinta2019

FESTIVAL STRIPA LJUBLJANA

ZADRUGA STARA ROBA, NOVA RABA, POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA

PRESELIMO VAS

Pokličite 059 010 075 med delovniki 9.00–19.00

SOCIALNO PODJETJE

NUDIMO:

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOSOVNI ODVOZ, PRAZNJENJE OBJEKTOV, DEMONTAŽA IN MONTAŽA POHIŠTVA, BELJENJE, PO DOGOVORU
- ČIŠČENJE STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, PO DOGOVORU

www.robaraba.si

OGLASNA DESKA

Skočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam boste našli lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Poglejte pa si tudi našo ponudbo storitev čiščenja, selitev, likanja, vrtnarjenja itd. Več na www.robaraba.si.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihiatričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

Uspešno poučujem angleški jezik.
Gregor: 051 732 740

Društvo Kralji ulice se za donacije v mesecu avgustu zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
 - slaščičarni ZVEZDA,
 - podjetju SPAR Slovenija za prehrabene izdelke,
 - društvu LAJKA za hrano za pse in mačke,
 - podjetju DON DON za pekovske izdelke,
 - VM ATLANTIS za izposojlo potopljajške opreme,
 - B.I.C. Ljubljana, oddelek SUAŠ (kuhinja) za pekovske izdelke,
 - podjetju KALČEK d.o.o. za bio prehrabene izdelke,
 - NZS za vstopnice,
 - NK OLIMPIJA Ljubljana za vstopnice in
 - vsem dobrim ljudem za donacije oblačil, obutve in hrane.
- Se priporočamo za naprej.

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Podari knjigo in jo prinesi na Kralje. Pražakova 6, 1000 Ljubljana.
Pon.-pet. 8.00-16.00 in sob. 9.00-12.00.
Tel.: 059 022 503

Nudim inštrukcije kitare, angleščine in nizozemščine (native speaker). Sprejem tudi rabljene računalnike.
Piet: 069 637 533.

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek 15.00-16.00 v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

Urejam grobove v Ljubljani.
Tel.: 069 954 655 ali 051 846 810.

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

**SVET JE EN VELIK KUP DREKA,
AMPAK IZ VESOLJA JE VIDETI KOT MAJHNA USRANA PIKA.**

JURIJ KUNAVER

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

podpis zavezanca/ke

								ČEŠKI SKLADATELJ, AVTOR OPERE "PRODANA NEVESTA"		SLADEK RASTLINSKI ŠOK (DVE BESEDI)	KONJ DOLOČENE BARVE	GLAVNI ŠTEVNIK	DVORANA ZA PRIKA- ZOVANJE FILMOV	VELIKA LUKA V IZRAELU, TUDI AKA
								POGOSTO IGLASTO DREVO						
								KAMEN, KI DOLOČA MEJO						
								IME LETAL EDVARDA RUSJANA				ČRKI MED M IN P V ABECEDI		
								PRIPADNIK NEKDANJIH TEVTONOV						
								FRANCOSKI PISATELJ, AVTOR ROMANA "ARIANA"					ZGODOVIN- SKO JEDRO JAPONSKE (IZ: TOMAJA)	ALDEHID OCETNE KISLINE
								DOMAČA OBLIKA IMENA IGNAČ				ENAČAJ MUZEJSKA ZBIRKA KAMNITIH SPOMENIKOV		
ČARLI ARHAR														
MESO DOMAČE ŽIVALI		OKRASNI IZDELEK, NAREJEN Z VEZENJEM	NEKDANJI PREBIVALEC ETRURJE V ITALIJI	AMERIŠKI POTEPUH	IME ŠVEDSKE SMUČARSKÉ TEKAČICE FROST	NIZEK ŽENSKI PEVSKI GLAS	ŠARM, MIKAVNOST BIBLIJSKI OČAK			GROZDASTO SOCVETJE PLAHA GOZD- NA ŽIVAL				
IME PEŠNICE MAKAROVIČ								IZOLA- CIJA						
ODPRTINA ZA ZRAČENJE Z VENTILA- TORJEM							LONČNICA Z RAZLIČNO PISANIMI LISTI	SLOVENSKO IME DVEH MESECEV						
KAR ZRASTE, POŽENE NA ČEM, POGANJEK								IGRALKA EKBERG KONJSKI "LASJE"						
PRISTANIŠČE V NERET- VANSKEM KANALU					IME PEVKE PRODNIK	RAVS IN ----	ROK GLAVAN SODARSKO ORODJE (IZ ČRK: LORT)		VZORNIK RUSKO MOŠ- KO IME (IZ ČRK: RINA)					
NADZOR- NICA, KONTRO- LORKA											BIBLIJSKI OČAK, KI JE PREŽIVEL VESOLJNI POTOP	ČETRTRI RIM- SKI CESAR (V BESEDI SANKE)		
MANJ KOT ENA				JEKLARSKI OBRAT PLATINA										
IME IN PRI- IMEK SLAVNE RUSKE BALETNE PLEŠALKE										ATOM, KI JE PRIDOBIL ALI IZGUBIL ELEKTRONE				
STE JO REŠILI DO KONCA?	STAR SLOVAN				PRIPRAVA ZA MERJENJE VODNE GLOBINE					ODMEV				

Sestavil: Jože Petelin

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Rešitev šahovske uganke:

1: Tg1, Kf2; 2: Da2+, Kxf3; 3: Dg2+, beli preda igro.

NAGRADNA KRIŽANKA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite do konca meseca na naslov Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana in se potegujte za zabavne nagrade: knjigi Franja Frančiča Meseno spoznanje, Novi svet, zbirka poezije in proze ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne križanke, ki so: Dejan Fonda in Karmen Grozič iz Kopra, Brigita Podovšovnik iz Izole in Anže Štrancar iz Ljubljane.

Tudi jaz sem država

Investiram v razvojne projekte...

medgeneracijsko povezovanje

trajnostna energetska oskrba...

...drugi tir...

...socialno varstvo...

...in tretja razvojna os!

Št. 161

**OKTOBER
2019**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

Krivimo družbo,
a družba smo mi sami.

